

PERRY RHODAN

206

Kurt Mahr HRŮZY DUTÉ PLANETY

Přeložila Anna Štorkánová

Bolest byla nesnesitelná.

Cizinci nenapravitelně zničili jeho plavidlo a on věděl, že se už nikdy nevrátí domů. V prostoru, kde bylo uloženo hnací ústrojí, zuřil požár, a jakmile dorazí ke generátorům silového pole, uvolní se obrovské množství energie. Z úzké válcové lodi zbyde jen nukleární prach a na několik časových jednotek se v černé tmě intergalaktického prostoru rozzáří blesk.

Začal jednat. Měl tu být jako pozorovatel, ale byl vtažen do role strážce. Ať už cizinci zamýšlejí cokoliv, jistě to není v souladu s vůlí těch, kvůli kterým tu byl, a on byl povinen v tom cizincům zabránit.

Zapnul svoje měřicí přístroje, aby zjistil okamžitý smysl a sílu transportního pole v průsečíku siločar v těžišti dvojhvězdy. Výsledky měření jej nijak nepřekvapily, jen potvrdily jeho domněnky. Pokud nastavení zůstane nezměněno, cizincům se podaří návrat do domovské galaxie.

Tomuto návratu je třeba zabránit.

Pro něj to bylo snadné. Provedl několik úkonů, zatímco teplota na palubě jeho lodi stále stoupala a oheň se blížil k motorům.

Impulsy na bázi hypervln, které byly krátce nato vyzářeny anténami vesmírného plavidla tužkového tvaru, byly přijaty několika přístroji, umístěnými pod zvonovitou kupolí na jedné ze sedmi planet, kroužících kolem dvojhvězdy. Přístroje změnily svou funkci a odpovídajícím způsobem se změnila i síla a smysl pole v centru siločar. Práce byla vykonaná.

Cizinci nenajdou cestu zpátky do domovské galaxie.

Ve chvíli, kdy si uvědomil, že po počátečních problémech přece jen vykonal svoje poslání, požár dorazil ke generátorům.

Tužková loď zmizela v záblesku namodralého světla.

CREST II byla na zpáteční cestě do Mléčné dráhy a neznámý protivník pocítil sílu zbraní ohromné lodi.

To byly poslední myšlenky Perry Rhodana, než upadl do umělého spánku. Následovala už jen mlha a bezvědomí.

Vlajková loď pozemské flotily CREST II se zatím řítila k dvojhvězdě, v jejímž těžišti dosahovalo transportní pole obrovských hodnot a kde měla protrhnout otvor ve stěně 4D kontinua. Tímto otvorem měla CREST II zmizet a po bezčasovém letu hyperprostorem se měla vynořit v domovské galaxii.

Kvůli překonání šoku z tranzice na vzdálenost stovek tisíc světelných let, byli členové posádky uvedeni do hybernace. Dva tisíce důstojníků, poddůstojníků i mužů bez hodnosti leželo na provizorních lůžkách v nákladním prostoru lodi. Jejich těla byla podchlazena, duch se nacházel ve stavu spánku beze snů a myšlenek.

Jen jediná bytost byla při vědomí.

Halut'an Ichu Tolot.

Obr stál na můstku a bez pohnutí sledoval pohledem oba žhnoucí kotouče Dvojčat, jak od sebe odstupují a blíží se okrajům obrovské čelní obrazovky. Loď stále zvyšovala rychlost, motory pracovaly na nejvyšší výkon a o ostatní se postarala gravitace dvojhvězdy.

Ichu Tolot byl na Quintě při nastavování zpátečního letu a ani na okamžik nezapochyboval o tom, že se za chvíli na obrazovkách objeví hvězdy mléčné dráhy. Ale věděl i to, že tranzice na vzdálenost devět set tisíc světelných let otřese i základy jeho těla a učinil přípravy.

Za pomoci volního ovládnutí tělesných funkcí, které je vlastní pouze Halut'anům, změnil strukturu buněk svého těla a z bytosti z organické látky se stala skála. Krystalická buněčná struktura nabízí pro tranzici nezanedbatelnou výhodu. Každý průnik hyperprostorem znamená zmenšení entropie. Entropie je zjednodušeně řečeno měřítkem neuspořádanosti. Pročež je ze šesti skupenství hmoty krystalické skupenství to s nejmenší entropií, protože představuje nejvyšší stupeň uspořádanosti. V průběhu transportu hyperprostorem znázorňuje entropie přenášeného těla i míru afinity. Jinými slovy: tranziční šok je o to menší, čím menší je entropie transponovaného

objektu.

Tento poznatek, ke kterému pozemští vědci došli teprve relativně nedávno, byl prastaré rase Haluťanů znám odnepaměti a Icho Tolot byl jedinou bytostí, která mohla přestát při vědomí skok na nekonečnou vzdálenost.

Pro loď i její posádku to byla věc nemalého významu. Na vzdálenost devět set tisíc světelných let bylo nemožné přesné určení cíle. CREST II se tak mohla vynořit například v bezprostřední blízkosti nějakého slunce a katastrofě se mohlo zabránit jen okamžitou korekcí letu, a k tomu byl nutný pilot při vědomí.

Haluťan stál uprostřed můstku. Křesla byla prázdná, důstojníci leželi v hlubokém spánku. Icho cítil, jak v něm pozvolna stoupá okouzlení z dobrodružství, kterému letěl vstříc. V jednom mozku se vznášel celý vír emocí, zatímco druhý věcně vyhodnocoval obrazy, které mu předával komplikovaný zrakový mechanismus.

Okraje obou sluncí zmizely z obrazovky a do zorného pole se dostala náhle vysehnuvší protuberance. CREST II se přiblížila k těžišti obou sluncí.

Icho Tolot zahustil mozkové buňky do nejvyšší možné koncentrace a v absolutním klidu prožil okamžik tranzice.

Šok byl strašlivý dokonce i pro kamenný blok. Bolest málem připravila Haluťana o vědomí. Začal se potácet a kdyby tranzice trvala o něco déle, patrně by se zřítil na zem. V poslední chvíli se mu podařilo udržet rovnováhu. Na obrazovkách byla jen šed' a po několika vteřinách se prosvětčila obrovskou zářící koulí, ke které se CREST II blížila. Icho Tolot ztratil několik drahocenných vteřin tím, že se musel vrátit do běžné buněčné struktury, ale pak se jediným skokem vrhl k řídicímu pultu a strhl obří plavidlo do nejprudší obrátky, jakou kdy tato loď zažila. Vnitřními prostory zazněly poplachové sirény, protože zařízení na absorpci tlaku nestačilo vyrovnat přetížení, způsobené odstředivou silou.

Icho Tolot nic z toho nezpozoroval a s horečným spěchem se dotýkal řídicích pák na velitelském pultu. CREST II poslechla a největší nebezpečí bylo zažehnáno.

Icho nechal doběhnout motory a loď se zastavila v černé tmě neznámého prostoru. Ještě bylo potřeba změřit vzdálenost plavidla od slunce.

V tom okamžiku spustily poplach automatické zaměřovači přístroje. Haluťan se prudce otočil a zapnul informační registr. Jakmile z něj vypadla páska, Icho ji popadl, přečetl a zapochyboval o svém zdravém rozumu.

Přesto nařídil jeden z teleskopů podle obdržných dat a zapnul jeho projekční obrazovku.

Pak to uviděl.

V dálce, zahalený do podivného světla neznámého slunce, se rozpínal povrch jakési planety. V zorném poli se objevily obrovské plochy pouští i rozeklané vrcholky šedavých hor. Icho Tolot pohnul teleskopem a obraz se opakoval. Teprve když jej posunul ještě dál, se obrysy povrchu rozplynuly. To nastalo v okamžiku, kdy nastavil teleskop o třicet stupňů nad normální pozici.

Od prvního okamžiku bylo jasné, že se tranzice nepovedla. CREST II se vrátila do normálního prostoru, jehož parametry odporovaly všem vědeckým poznatkům. Na místo, na které se podle fyzikálních zákonů vůbec nemohla dostat.

Výsledky pozorování totiž ukazovaly, že cizí planeta není před lodí, nýbrž kolem CRESTU II.

Jinými slovy: Tranzice skončila uvnitř duté planety.

Vědomí se pomalu vracelo. Dvojhvězda. . . osm planet. . . pak už jen sedm. . . transmitter. . .

Perry Rhodan bojoval se zastřením mysli, které zanechávaly léky na spaní. Cítil následky tranzičního šoku, zemdlenost a únavu a v prvních okamžicích se musel při chůzi přidržovat, aby neupadl.

On a ještě několik dalších, měli jisté privilegium, že totiž tranzici prožívali ve své soukromé kabině. Zatímco shledával součásti svého oblečení, napadlo jej zavolat Mory, jestli je již vzhůru.

Starost o loď ovšem měla přednost.

Rhodan zapnul interkom a spojil se s centrálou. Hovor byl přijat, ale dlouho se nikdo nehlásil. Teprve po celé minutě se na obrazovce

objevila polokulová hlava Icho Tolota.

Je velmi nesnadné číst v obličejí Haluťana a Perry Rhodanovi se nikdy nepodařilo odhadnout náladu Icho Tolota jen podle jeho výrazu, ale v tomto okamžiku by přísahal, že v tom obličejí s černou pletí a tréma očima vidí velké znepokojení.

„Jak to vypadá?“ zeptal se.

Icho Tolot se podíval stranou. Na můstek právě vcházel Melbar Kasom. Ertrusan při své tělesné konstituci rychleji překonal následky tranzičního šoku a i jeho obličej byl zcela bezvýrazný.

„Tranzice je ukončena, pane,“ hlásil. „Podle údajů, které máme k dispozici, jsme nedosáhli vytčeného cíle.“

„Kde jsme?“ zeptal se Perry a poprvé v životě uviděl Melbara Kasoma rozpačitého.

„Pane... Bylo by asi lepší, kdybyste přišel na můstek a sám se podíval, jak se věci mají. Já... Nemyslím...”

Perry Rhodan jej přerušil jediným mávnutím ruky a ukončil hovor.

O několik minut později byl na cestě na můstek. Kasomovy náznaky jej znepokojily.

Ertrusan i Haluťan byli plně zaměstnáni měřením a shromažďováním dat. Perry Rhodan bez pohnutí zíral na čelní obrazovku a zářící kouli neznámého slunce. Zdálo se mu neuvěřitelné, že se CREST II mohla vynořit v tak nepatrné vzdálenosti od nějakého vesmírného tělesa, ať už jde o slunce, kometu nebo interstelární mlhovinu.

Rychle přešel místnost. Kasom se obrátil a salutoval, Haluťan nedotčeně pokračoval ve své činnosti. Ertrusan nečekal na povel, sebral štos pásků z počítače a podal je Rhodanovi. Perry je přelétl očima a myšlenky se mu splašeně rozběhly.

Podle dosud získaných údajů se CREST II nacházela uprostřed duté planety. Žhnoucí těleso na čelní obrazovce nebylo sluncem v pravém slova smyslu. Byla to koule vyzařující energii, jež se způsobem, nevysvětlitelným pomocí známých poznatků, dostala do dutiny uvnitř záhadného vesmírného tělesa.

Perry se nezdržoval dumáním, že to je nemožná věc, a spíš se

pokoušel pochopit, jaký to má smysl. Byla tu jistá vodítka, sice skrovná, ale naprosto srozumitelná. CREST II se nevynořila ve volném prostoru někde na okraji domovské galaxie, nýbrž uvnitř obrovského dutého tělesa. Bylo potřeba zjistit, jestli se toto těleso nalézá někde v blízkosti slunečního transmiteru.

Perry Rhodan o tom pochyboval. Skutečnost, že CREST II byla tranzici vržena z nepochopitelného planetárního systému dvou sluncí do ještě méně uvěřitelného dutého světa se sluncem uvnitř, prozrazovala, že se za těmito událostmi skrývá jakýsi záměr. Náhodná chyba by nikdy neměla tak podivuhodné následky. Nebylo pochyby, že tatáž neznámá bytost, odpovědná za události v planetárním systému Dvojčat, způsobila i nezdařený tranziční skok.

Jinými slovy: kdosi změnil nastavení slunečního transmiteru.

Neznámý přivedl loď i posádku do obtížné situace. Začal s tím na planetě Power a bylo víc než pravděpodobné, že tady půjde o totéž. Současný klid nemohl trvat dlouho. A posádka byla v hlubokém spánku.

Perry se otočil, aby dal rozkaz Ertrusanovi a v tom okamžiku se rozezněly poplachové sirény. Výstražná světla začala blikat a loď se dala do pohybu.

Tři muži se na sebe podívali. Žádný z nich neuvedl do chodu motory. Síla, která pohybovala s CRESTEMII, přicházela zvenku.

„Může jít o podobný manévr, který nás přinutil přistát na Poweru," prohlásil Halut'an.

Perry Rhodan přikývl. „Možná, ale třeba jde o něco nebezpečnějšího. Tolote, buďte tak hodný a zjistěte kurs. Melbare, k řídícímu pultu. Já převezmu obsluhu ochranného pole."

Na okamžik se Rhodan poddal pocitu, že by bylo nejlepší nechat proběhnout to, co se má stát, ale pak si vzpomněl na Power a na obrovskou energii, která v několika dnech pohltila celou planetu, na sluneční transmitter a na pozici planetárního systému Dvojčat: Uprostřed ničeho mezi Mléčnou dráhou a Mlhovinou Andromedy.

Poznání technologických principů, které se skrývají za mechanismem dvojhvězdy, by dalo Pozemšťanům neporazitelnou

převahu v domovské galaxii. Dokonce dávalo vyhlídky přestát útok neznámého, pokud existuje a pokud takový úder plánuje.

Ovšem nezbytné informace bylo možné vyhodnotit jen tehdy, pokud se CRESTU II podaří uniknout z ďábelské léčky.

Perry najednou ucítil, jak z něho spadla veškerá únava. Vedlejší účinky léků odezněly a Pozemšťan, který tu stál před řídicím pultem ochranného pole, se pokusil učinit zadost pověsti tvrdého muže, která jej předcházela.

„Na loď působí dvě různé síly," řekl Icho Tolot, „totiž po dráze a po radiále. Vypadá to, že obíhá energetické jádro v centru duté planety. Vzhledem k tomu, že rychlost stoupá, domnívám se, že oběžná dráha je spirálovitá."

Perry vzhlédl od svých kontrolek. I Melbar Kasom se otočil a řekl: „To vypadá jako..."

„Jako synchrotron," dokončil Perry, „kruhový urychlovač částic." A v duchu se pokusil pochopit význam tohoto objevu.

Pak vyskočil - tak rychle, že dokonce stoický Haluťan vypadal polekaně.

„Snad je tu možnost," řekl rychle, „čelit vnějšímu vlivu. Musím provést několik výpočtů. Pokud to půjde, pokuste se loď brzdit. Budu potřebovat veškeré dostupné informace. Icho, držte v pohotovosti vstup do výpočetního střediska. Melbare, založte do palubního rozhlasu výzvu, aby se každý, kdo se probudí, dostavil na můstek a nechtě ji automaticky opakovat.

Dlouhými kroky pospíchal přes můstek k posuvné přičce do místnosti, kde byla umístěna pozitronika. Těsně před dveřmi se ještě zastavil a otočil.

„Tolote..."

Haluťan otočil kupolovitou hlavu aniž musel pohnout tělem a pohlédl na něj jedním okem.

„Kontroluji situaci, příteli," prohlásil. „Udělám všechno, co je v mých silách. A pokud jde o váš plán: myslím, že vám co nejdříve budu moci poskytnout drahocennou informaci."

Perry přikývl a otevřel přičku. Nebyl nijak překvapený, že Haluťan

prohlédl jeho plán. Divné by spíš bylo, kdyby jeho plánovací mozek nedokázal odhalit souvislosti přinejmenším stejně rychle jako podstatně méně složitý myšlenkový mechanismus Pozemšťanů.

V místnosti, kde byla umístěna palubní pozitronika, panovalo ticho, naplněné jen slabým bzučením, tak charakteristickým pro moderní výpočetní techniku. Zařízení bylo připravené a zvuk vydávaly transformátory, které je zásobovaly energií. Za několik vteřin bude v místnosti znít úplný koncert z cvrkotu neviditelných akčních polí.

Perry se posadil do křesla před hlavní ovládací panel a bez zaváhání začal zadávat údaje. Jeho prsty se spěšně dotýkaly tlačítek klávesnice a pozitronika se probudila k životu.

Perryho myšlenky se v horečném spěchu vracely na můstek. Zařízení, uvádějící do provozu ochranná pole, bylo teď bez obsluhy. Melbar Kasom byl ovšem muž, který v krajním případě zastane dvě místa, ale přesto mohla nastat situace, že jak ochranné pole, tak řídicí pult budou vyžadovat jeho plnou pozornost a na dvou místech zároveň nedokázal být ani Melbar Kasom.

Perry se pochybovačně zadíval na stěnu počítače, za kterou v šíleném víru blikala barevná světélka. Měl právo zadat úkol, když nevěděl, jestli je vůbec v jejich současné situaci možné získané řešení použít? Bylo to správné, postavit hypotézu pouze na analogii dvou procesů?

Zelené tlačítko hlavní programové linie se rozsvítilo. Přístroj byl připraven přijmout zadání.

Perry zaťal ruce v pěst a opět je uvolnil. Pak rozhodně stiskl tlačítko a zelené světlo zhaslo.

„Problém," pronesl chraptivě Perry, „sestavení strukturálních vzorců pro dvě 6D silová pole. Analogie: uspořádání silových polí v synchrotronu..."

Počítač se dal do práce.

O minutu později dosáhla rychlost CRESTU II hodnoty pět tisíc kilometrů za vteřinu a vzdálenost od jádra vzrostla na dva tisíce kilometrů.

Stoupala především rychlost pohybu po dráze, to znamená rychlost

oběhu, která byla z obou pohybů významnější. Ale před několika vteřinami začala zaostávat za radiální rychlostí a absorbéry tlaku nyní většinu svého výkonu využívaly k tomu, aby neutralizovaly stále stoupající odstředivou sílu.

A aby se situace ještě trochu zhoršila, začala se CREST II otáčet kolem své vlastní osy. Zrychlení bylo krátkodobé, protože jakmile loď dosáhla jisté rychlosti oběhu, stalo se otáčení kolem osy konstantní. Výzva Melbara Kasoma se doposud nesetkala s žádnou odezvou. Ještě nikdo se neprobudil z hlubokého spánku - rozhodně ne natolik, aby byl schopen výzvu poslechnout.

Situace začínala být kritická. Během několika minut bude dosaženo bodu, kdy už přetížení nebude kompenzováno. Melbar se díval na mrtvé kontrolky na svém pultu. Pohon lodi nepracoval.

Jak předvídal Icho Tolot, spirála se pomalu rozšiřovala a CREST II se blížila k povrchu duté planety. Její průměr byl měřením stanoven na 7800 km. Z nich dva tisíce kilometrů dělily loď od bílé žhnoucí koule energetického jádra, tisíc devět set km pod nimi se vypínaly rozeklané vrcholky hor a rozsáhlé planiny na „povrchu“.

Melbar se nedostal k tomu, aby provedl analýzu povrchového prostoru. Pokud je tam dole atmosféra, bude CREST II zničena ještě dřív, než si mysleli.

Cíl neznámého protivníka byl jasný.

Chtěl zničit vetřelce.

S množstvím prostředků a energie, které měl k dispozici, mu mohlo být lhostejné, jak toho dosáhne. Jestli bude po lodi střílet z děl nebo ji nechá urychlit po způsobu elementárních částic, až se rozbije o povrch planety nebo shoří v její atmosféře - dobré mu bylo cokoliv, jen když to vetřelce zničí.

Icho Tolot bez přestávky předával pomocí interkomu data. Za uzavřenou příčkou seděl Perry Rhodan, Velký administrátor Solárního impéria, a ověřoval je. Melbar Kasom vyslal k nebi modlitbu, aby se to povedlo.

Ještě ji ani nedokončil, když zazněl alarm.

Tlak dosáhl kritického bodu. Generátory byly přetížené.

Odpověď byla stále stejná.

Rovnice se šesti proměnnými a koeficienty neznámými.

Perry předával údaje zjištěné Icho Tolotem do paměti počítače, dokud nebyl ukončen jeden tumus. Ale žádný z pohybů mezi čísly nebyl natolik charakteristický, aby se z něj dalo vyčíst šest koeficientů.

Čas přestal existovat. Venku houkaly sirény a Rhodan se ani nemusel ptát, proč. I on cítil přetížení, které jej tisklo do křesla.

Absorbéry tlaku už nemohly.

Najednou se ohlásil Icho Tolot.

„Vzdávám to, příteli," prohlásil klidně. „Údaje o kursu lodi nám nic neřeknou. Musíme se starat o důležitější věci."

Perry si už dávno odvykl uvažovat nad náhlými závěry Halut'anů. Bylo mu jasné, že Icho Tolot vždycky ví, co dělá.

Jeho mozek zatím horečně pracoval. Po věcech, které mohly být přehlédnuty, musel pátrat sám. V tom mu přístroj nepomůže. Program proběhl a výsledek byl stejný.

Koeficienty nelze stanovit.

Perry si oběma rukama opřel hlavu a zavřel oči.

Je tu jen jeden charakteristický pohyb. Jen jedna kritická číselná hodnota.

Přetížení jej po několika vteřinách donutilo změnit pozici. Ruce už nedokázaly unést tíži hlavy a Perry začal mít potíže s dýcháním. Situace se stávala kritickou.

Do toho zazněl hlas Icho Tolota:

„Pohybujeme se opět jiným způsobem, příteli. Už ne v jedné a téže rovině. Opisujeme spirálu, jenže ne jen tu kolem jádra, ale ještě jednu užší, která nás jako vývrtka vede kolem té původní hladké dráhy."

A najednou Perry pochopil. Analogie byla nyní ještě zřetelnější než předtím. I elementární částice se pohybují po spirálních drahách.

„Tolote..!" vyrazil ze sebe, „dá se zjistit, jestli loď vydává nějaké záření?"

Halut'an odpověděl okamžitě a jeho hlas zněl pobaveně:

„Naznačil jsem, že vám zakrátko dodám drahocenné informace, příteli. Moje přístroje registrují jistě vyzařování. Zachytí sice jen 5D rozptýlené komponenty záření, ale přesto tu je korelace mezi úhlovou rychlostí v hyperfrekvenci. Pošlu vám data..."

Haluťan diktoval informace, které získával ze stupnic měřicích přístrojů a zároveň od svého plánovacího mozku, přesně takovou rychlostí, aby je Perry stačil v duchu zhodnotit a předat počítači.

Pak Perry netrpělivě čekal na jejich zpracování. Účinek úzkého spirálového pohybu se projevil v tom, že přetížení působilo v pravidelných intervalech a Perry se ptal, jak dlouho to ještě může vydržet. Už dávno ztratil smysl pro čas. Zdálo se mu, že počítač pracuje hodiny, a přitom uplynulo dvacet nebo třicet vteřin od okamžiku, kdy spustil program.

Perry myslel na hrozící nebezpečí jen v tom smyslu, že z něj hledal východisko. Tolotovy informace budou i za předpokladu, že jsou správné, znamenat určení jen tří koeficientů ze šesti. K řešení rovnice jich potřebuje pět. Postě se ptal sám sebe, co přehlédl.

Pozitronika vydala výsledek.

Rovnice se změnila. Tři koeficienty byly určeny.

Perry k sobě přitáhl mikrofon a překotnými slovy informoval Haluťana. Podle jeho dat Icho Tolot nasměroval projektory ochranného pole. Tři komponenty neznámých nepřátelských sil, proti kterým měla ochranná pole bojovat, byly známé.

Bude to ale k něčemu dobré?

Je možné zneškodnit silová pole, pokud se ochromí tři ze šesti jejich komponentů?

Icho Tolot jednal bez zaváhání a několik vteřin poté, co obdržel data, přišla jeho odpověď:

„Nebylo to nic platné, příteli. K tomu, abych dokázal vyřadit nepřátelská silová pole pomocí tří komponentů, bych musel mít veškerou energii, kterou disponují tlakové Absorbéry. Jestliže si ji půjčím, tak se všichni rozplácnete po zdech."

Obrovský tlak nutil Perryho položit hlavu na klávesnici. To byl konec. Neměl už sílu zvednout hlavu, ale slabost jej držela jen do té

chvilu, než mu došlo, na co zapomněl.

Myšlenka mu prolétla mozkiem jako blesk a dodala mu novou sílu. Najednou se dokázal napřímit, a přestože mu před očima tančila pestrá kola, popadl mikrofon. Hlas jej nechtěl poslouchat, ale donutil se aspoň k tomu, aby ze sebe chraptivě vypravil:

„Tolote... Rotace lodi... Jaká frekvence?“

A najednou bylo všechno jednoduché. Lod' obdržela impuls k otáčení. Jako jediná se nezrychlovala rotace kolem vlastní osy. Bylo zvláštní, že Perry nedomýšlel analogii s elementárními částicemi do konce.

Osamělého počítaře se zmocnilo nadšení. Zdálo se mu, že údaje Icho Tolota přicházejí příliš pomalu.

Předal je počítači.

Rukou, která byla těžká jako olovo, zmáčkl tlačítko ke spuštění programu. Přístroj zabzučel a rozběhl se. Perry zavřel oči a otevřel je teprve ve chvíli, kdy bzučení umlklo.

Přístroj propočítal kvantitu elementárních částic v cizí, 6D fyzice, a určil tři chybějící koeficienty.

Rovnice byla vyřešena. Na displeji svítil vzorec struktury silového pole.

Rhodan se těžce zvedl z křesla a potácel se na můstek. Když už málem upadl, cosi velikého a černého se k němu přiblížilo a podepřelo jej, Icho Tolot!

Perry na několik okamžiků ztratil vědomí. Když zase přišel k sobě, seděl v křesle před řídicím pultem ochranného pole. Vedle něj stál Tolot jako skála v bouřlivém přívalu. Ve stěnách lodi praskalo, jak je svíral vražedný tlak. Perry jen stěží rozeznával tlačítka, a ještě ke všemu jej zdržel fantastický obraz: Žhnoucí bílá koule putovala po obrazovkách jako blesk a v době kratší než jedna vteřina obkroužila velitelské stanoviště.

Energetické jádro! Blesk byl optický klam, způsobený rychlým rotačním pohybem lodi.

Rhodan zmobilizoval poslední zbytky sil. Vypravil ze sebe několik přerývaných slov a viděl, jak se Icho Tolot dotýká tlačítek. On sám

pohnul jedinou páčkou a potřeboval chvilku odpočinku, aby načerpal nových sil.

Vnitřek lodi se stal peklem, sestávajícím z drásavých zvuků, blikajících světél a nesnesitelné bolesti. Perry cítil, jak byl zdvižen do výšky a v příštím okamžiku zatlačen hluboko do křesla. Pak jej obrovská síla vrhla stranou, až pod vahou bezvládného těla praskla opěrka. Cítil, jak se opět propadá do bezvědomí a odněkud ze změti hluku, světla a bolesti přicházel Tolotův hlas:

„Proud ke generátorům musí být veden jinudy... Tlak bude větší, ale pokud to dobře dopadne, jen na velmi krátkou dobu...”

A pak se Rhodan ponořil do měkké a teplé temnoty.

Probudil se s výkřikem.

Melbar Kasom krácel po hladké podlaze můstku a kus před ním bylo vidět ohromné tělo Icho Tolota.

Kolem byl klid. Obrazovky nezúčastněně zprostředkovaly pohled z výšky na pustou a liduprázdnou krajinu. Perry si uvědomil, že leží na zemi, cítil se, jako by vyšel z parního buchání, ale jinak to vypadalo, že je všechno v pořádku.

Napřímil se. Stálo ho to takovou námahu, že mu vyvstal pot na čele. Ertrusan zaslechl jeho těžký dech a přiběhl.

„Co se děje?“ zeptal se Perry chraptivě.

„Lod' je prozatím v bezpečí,“ vysvětloval Icho Tolot. „V okamžiku největšího ohrožení jste mi poslal data pro nastavení projektorů ochranného pole. Mohl jsem podle nich nařídit vysílací antény. Úspěch byl přímo fenomenální. Na zlomek vteřiny pracovaly absorbery tlaku na snížený příkon, takže ztratil vědomí dokonce i náš přítel Melbar Kasom. Ale nepřátelský vliv byl paralyzován a mně nezbylo už nic než uvést loď do klidu.”

Perry moc dobře věděl, kolik práce se skrývá za tím „nezbylo nic”.

„Jak to vypadá v lodi?“ zeptal se.

Icho Tolot se otočil k přístrojům a přenechal odpověď Kasomovi.

„Ještě nebyl čas, abychom se šli podívat, pane, ale až doposud jsme od posádky neobdrželi žádné hlášení. Rada lidí bude zraněná nebo trpět přetlakovým šokem. Vy sám byste potřeboval doktora.”

Perry mávl rukou. Myslel jen na Mory. Starost o loď a posádku mu dodala tolik sil, že se sám udržel na nohou.

„Nepřátelský vliv je odstíněn ochrannými poli nebo vymizel?“

„Přestal působit, pane. Protivník si musel uvědomit, že přes naše ochranná pole nepronikne.“

Perry zamyšleně přikývl. Myšlenka, že lidé disponují něčím, co se dokáže postavit snahám protivníka o jejich zničení, byla příjemná. Pokud to ovšem bylo pravda. Nepřítel mohl ustoupit jen na chvíli, protože se rozhodl použít jiný způsob.

Setkání s protivníkem téměř ve stejném okamžiku, kdy se loď vynořila z tranzice, dodávalo hypotéze hodnověrnost. Ovšem pokud tu protivník disponuje jen ohraničeným množstvím energie, má CREST II naději.

Perry sledoval obrazovky a Icho Tolot si toho všiml.

„Uskutečnil jsem několik měření, která by vás mohla zajímat, příteli. Vnitřní prostor této duté planety má průměr sedm tisíc osm set kilometrů. Teplo a světlo mu dodává bíle svítící energetické jádro, jehož povaha mi není zcela jasná. Tam dole je dýchatelná atmosféra a gravitace kolem 1 g. Kde se tu vzala atmosféra a gravitace, není jasné. Stopy organického života nebyly nalezeny. Jde patrně o pustinu.“

Pohled na šedožlutý písčný povrch rovin i řetězce hor byl bezútěšný a Perry ani nepotřeboval vědeckou analýzu, aby pochopil, že takový svět nemohl vzniknout přirozeným vývojem. Kdosi jej vybudoval. Opatřil jej sluncem, gravitací a atmosférou.

Proč to dělal, nebylo důležité. Skličující byl fakt, že lidstvo na Zemi bude potřebovat ještě několik století, než dosáhne úrovně vědomostí, nutných k zhotovení takové planety.

Naléhavě se hlásila jiná otázka: Co je vně tohoto světa?

Perry chtěl využít schopností zírače Wuria Senga, jen co bude při vědomí. Wuriu má schopnost vidět vnitřním zrakem i sousední vesmírné těleso, pokud tam ovšem nějaké je. V každém případě dokáže stanovit mocnost obalu planety.

Ovšem nejprve bylo nutné zjistit, jak to vypadá v nákladním prostoru, ve kterém leželo mužstvo. Perry zapnul interkom.

Obrazovka se rozsvítila a na ní se objevil pohled do haly a na řady provizorních lůžek, které připravili ještě roboti před startem z planetárního systému Dvojčat. Většina mužstva byla stále v bezvědomí, ale někteří se už začínali hýbat. Na nikom nebylo vidět stopy po závažném vnějším poranění. Perry pocítil, jak v něm znovu stoupá naděje. Během deseti až patnácti minut budou nasazeni roboti s lékařským posláním, aby aplikovali posilující injekce těm, co už procitli.

Pak zavolal Allanovi, ale nikdo se neohlásil. U Mory stačilo jediné zabzučení a obrazovka se rozsvítila.

Na ní se objevil unavený obličej, orámovaný rozčuchanými rudými vlasy. „Co je..?“ zeptala se nevlídně Mory.

„Spala jsi půldruhého dne," oznámil Rhodan. „Bylo by na čase procitnout." A okamžitě vypnul spojení.

2.

„Seržant Russo se po lékařském ošetření bude hlásit u koordinátora na palubě C, sekce čtyři."

Triatřicetiletý seržant Fed Russo byl malý, rozložitý, a vypadal jako římský sedlák. Když zazněl interkom, právě se oblékal mezi několika desítkami mužů, kteří byli stejně unavení, zničení a prochladlí jako on. Fed Russo právě dostal injekci, po které by se funkce jeho těla měly rychleji dostat do normálního rytmu. Polovina lidí kolem Russa už rovněž dostala injekce a ostatní byli na řadě.

„Proč vždycky já?" zavrčel Fed, ale nikdo ho neposlouchal. Každý měl svoje starosti. Byly tři hodiny dvacet jedna minuta palubního času, jedenáctého října roku 2400 podle pozemského kalendáře. Kolem se povídalo, že se CREST II tranzicí dostala do neznámého prostředí.

Fed Russo se oblékl. Přesvědčil se, že mu přilba sedí, jak má a že pažba zbraně přesahuje o dva centimetry vnější okraj pouzdra. Pak se postavil na pohyblivý pás, plný apatických, pobledlých mužů, poddůstojníků i mužstva. On sám necítil žádný účinek povzbuzujícího léku. Jediné, po čem toužil, bylo lehnout si a spát.

„Nejde to," říkal si zarputile, „chtěli Russa!"

Kdosi jej plácl do ramene.

„Fede Russo!" zazněl vysoký hlas tak zvučně, že se začali otáčet i ostatní. „Jsi na cestě k veliteli?"

Fed se ani neotočil. „Ty taky, Joshi?"

„Jasně!" odpověděl nadšeně Josh.

„Třeba budeme společně vysláni na akci!"

Josh Bonin pocházel z Afriky, byl dva metry vysoký a neuvěřitelně tenký. Měl ve zvyku nedívat se na objekt, kvůli kterému planul nadšením, a i teď koukal někam do dálky, zatímco jásal a poskakoval.

„Kam by nás měli posílat?" zeptal se Russo.

Josh hleděl přes hlavy mužů, jako by vpředu bylo něco nesmírně zajímavého, a rychle řekl:

„Už jsi slyšel, že jsme uvnitř duté planety?"

„Jo," zavrčel Russo. „Přímo nad velkým ohněm."

„No právě. Uvidíme, kdo si na něm připálí zadek."

Antigrav je dopravil na palubu C. Tady byl provoz řidší. Dost lidí ještě nedokázalo zaujmout svoje místa a Fed Russo se v duchu ptal, jak to, že on a Josh jsou tak brzy na nohou.

Jisté podezření měl. Josh Bonin, on a desátník Sturry Finch od zaměřovačů už měli za sebou jedno nebezpečné poslání a pokud je tu něco, co se podobá tehdejší situaci, důstojníci nasadí osvědčený tým. Proto je taky asi nechali ošetřit jako první.

Příčka se automaticky rozestoupila. Předpokoj se svými lavicemi pro čekající byl prázdný, až na jednoho muže, který při spatření Joshe Bonina vyskočil a zasténal:

„Ne! Tohle mi přece nemůžou udělat!"

Fed se na něj ani nemusel dívat. Stejně věděl, že to je Sturry Finch. Jen mávl rukou a prohlásil: „Jo, všechno je možný. O co vůbec jde?"

„Jak to mám vědět? Zavolali mě a pak mi řekli, že mám počkat," prohlásil dotčeně Sturry.

„Vstupte!" zazněl hlas z reproduktoru.

Příčka na druhé straně místnosti se rozestoupila. V kanceláři, kde jindy pracovalo pět mužů, stál jediný - poručík Redhorse.

Opětoval pozdrav a bez okolků začal: „Před jistým časem vám byl svěřen úkol. Máme před sebou problém, jehož parametry se podobají tehdejšímu. Velitelství lodi se rozhodlo nasadit osvědčený tým. Potřebné informace vám budou neprodleně sděleny. Bude se jednat jen o několik minut hypnotického školení."

„Takže jsme v dutině a to, co je. . ."

„Drž hubu!" okřikl Joshe Fed. „My to víme taky."

Tři muži v přistávacím modulu letěli ve výšce asi dvacet kilometrů nad pouští. CREST II jim zmizela z dohledu, jen jádro svítilo stejně jako dřív.

Jejich posláním bylo následující: prozkoumat povrch planety, najít a připravit bezpečné místo pro přistání lodi.

Vypadalo to jednoduše, ale Russo ze zkušenosti věděl, že takové podniky jsou vždycky problematické.

Jejich plavidlo byl primitivní krám, neschopný operovat ve volném prostoru. Jeho jediným úkolem bylo dopravit nanejvýš pět mužů z lodí na zem. Jinak ovšem disponoval výkonným stabilizačním pohonem, který mu umožňoval proniknout do atmosféry libovolnou rychlostí.

Fed se už rozhodl pro jedno místo. Bylo na okraji pouště a jen několik kilometrů od horského hřebene, který mohl CRESTU II poskytnout úkryt.

Malé plavidlo rychle klesalo do hlubiny. Svazky korpuskulárních paprsků pronikly nejvyšší vrstvou atmosféry a vytvořily svítící pás ionizovaného plynu. Zorný úhel obrazovek se zmenšil a bylo možné rozeznat detaily povrchu.

Fed poslal krátké hlášení na CREST II, které bylo přijato navzdory silným rušivým vlivům. Loď dosedla a motory zvířily oblak prachu a písku.

Ve vzdálenosti dvou kilometrů od nich se do výše pěti set metrů zvedala rozeklaná, téměř kolmá skalní stěna. Vlevo i vpravo od ní se táhly další kamenité svahy, a naproti ní se až k horizontu rozkládala poušť. Nad tím vším se klenulo mléčně bílé nebe, ze kterého svítila bílá koule jádra.

Fed Russo uvolnil bezpečnostní pás a zkontroloval si skafandr.

Helmu měl složenou jako kapuci, protože vzduch se dal dýchat. Teplota dosahovala pětáctyřiceti stupňů.

„Zůstanete tady!“ prohlásil energicky. „Udělám jen pár kroků.“

Seskočil do písku a zabořil se do něj až po kotníky. Vražedné vedro jej zasáhlo jako úder pěstí a Fed se musel na okamžik zastavit, aby se přizpůsobil.

Vzduch byl neuvěřitelně průzračný a při odhadování vzdáleností bude nutné spoléhat spíš na přístroje. Objekt, vzdálený deset kilometrů, vypadal, jako by člověk stál kousek před ním.

Fed se zhluboka nadechl. Horký vzduch vysušoval sliznice a byl bez jakéhokoli zápachu a jako sterilní.

Nebyl tu žádný vítr. Koule byla uzavřená a uvnitř si udržovala konstantní klima. Neexistovaly teplotní rozdíly a vzduch se díky tomu nemohl pohybovat.

Feda se najednou zmocnil podivný odpor k této planetě. Byla příliš klidná a neživá. Neměla žádný vztah k prostoru a času a Fed si tu připadal jako ve snu. Skutečnost zmizela a z té neskutečnosti číslolo nebezpečí.

Fed se pokusil setřást podobné myšlenky, ale nedařilo se mu to. Chtěl si namluvit, že na něj jen působí neznámé prostředí. Chvilí přešlapoval, a pak se vrátil. Ploché, kruhové těleso jeho plavidla stálo na čtyřech vzpěrách a vypadalo jako odporný hmyz. Přesto to pro Feda byla jediná věc, které v tomhle šíleném světě rozuměl.

Vylezl nahoru a na otázky jen mávl rukou. „Trochu se porozhlédneme v horách.“

Poušť mu připadala nesnesitelná. V horách to jistě bude lepší, i když nebudou o nic živější.

Posadil se do křesla a zapnul si bezpečnostní pásy. V tom okamžiku Sturry za ním vykřikl.

Fed se otočil. Sturry zíral na jednu z obrazovek, a pak řekl: „Ne, to nic.“

Měl jsem jen dojem, že se za horami zablesklo.“

Fed chápavě přikývl. „Za pár hodin budeme vidět strašidla všichni.“

Mocný duch Wuria Senga se pomalu, ale nezadržitelně

propracovával kupředu. Tak zvaný zírač zapomněl na svět kolem sebe. Jeho pohled, nesený neuvěřitelnými schopnostmi jeho mutovaného mozku, pronikal tam, kam lidské oko nedohlédlo.

Vnitřní plášť duté planety kladl odpor. Wuriův pohled se zabořil do temnoty a ztratil orientaci. Dlouhou dobu bloudil v beztvarem prostoru až narazil na nejasné obrysy vodních toků a ložisek rud a konečně se opět dostal na světlo.

V okamžiku, kdy poznal tento svět, utrpěl takový šok, že málem ztratil vědomí.

V posledním okamžiku se opanoval a přinutil se pozorovat podivuhodný obraz, který mu zprostředkoval jeho parafyzický pohled.

Díval se na krajinu, porostlou trávou, stromy a keři, kterou se vinula řeka. V pozadí se zvedaly hory, jenže jaké hory! Wuriu nedokázal odhadnout jejich výšku, ale jistě dosahovala několik stovek kilometrů. Nebe se ztrácelo v rozptýleném nazelenalém světle. Nebylo tam žádné slunce a světlo působily zelené paprsky, jejichž zdroj se mu nepodařilo objevit.

Vrcholky hor čnely do toho zeleného světla a špičky skal narážely do stropu z pevného materiálu.

Teprve teď mu bylo jasné, co objevil.

Při prvním pohledu do neznámého světa jej udivila skutečnost, že povrch je od něj dál, zatímco hory jako by mu vycházely vstříc. Pokud by byl na povrchu planety, bylo by tomu obráceně.

Teprve teď pochopil. To, co viděl, nebyl povrch planety. Toto byl svět mezi dvěma kulovitými slupkami. Stěna duté koule, ve které se vznášela CREST II, měla tloušťku asi dvě stě kilometrů. Její vnější stěna představovala oblohu onoho zeleného světa, ve kterém se Wuriu nyní rozhlížel. Povrch, ze kterého vyrůstaly hory, byl jen vnitřní stěnou další, větší duté koule.

Wuriu se nezdržoval a pronikal dál. Vůbec jej nepřekvapilo, že po druhé skořápce našel třetí, která byla opět dalším světem. Ten byl zalit krvavě rudým světlem a i zde se hory zvedaly do výše několika stovek kilometrů.

Zrak mutanta pronikal dál. Vynořil se další svět a tady se koupal ve

žlutém světle. Wuriu se nezdržoval a pronikl i čtvrtou skořápkou... a téměř se polekal volného prostoru, ve kterém se ocitl.

Uvnitř planety bylo hodně podivuhodných věcí, ale to nebylo nic proti tomu, co viděl teď.

Na povrch planety svítila tři slunce. Planeta, a nikoliv slunce, byla dominantním objektem této konstelace. Slunce vytvářela rovnostranný trojúhelník a planeta se nacházela v jeho těžišti.

Wuriu byl vyčerpaný. Cítil, jak se jeho zorné pole zatemňuje. Se svou paraoptikou pronikl přes téměř tisícikilometrovou vrstvu kamene a dalších mnoho tisíc kilometrů prázdného prostoru, a síly jej opouštěly.

Zavřel oči a jeho rozum, až doposud zcela ochromený para fyzickými silami, se vracel k normální činnosti.

O půl hodiny později byly výsledky jeho pozorování známy všem odpovědným důstojníkům. Nestalo se poprvé, i když k tomu docházelo zřídka, že skupina nestranných a speciálně proškolených mužů zapochybovala o duševních schopnostech mutanta.

Pozorování Wuria Senga považovali za výplod chorobné fantazie. S dutou planetou se muži jakž takž vyrovnali, ale dutý svět o čtyřech podlažích byl na ně příliš.

Příznačné bylo to, že o Wuriově zdravém rozumu pochybovali zejména mladí důstojníci. Musela zapracovat autorita Velkého administrátora, aby pochybnosti byly alespoň odsunuty stranou, když už se je nepodařilo úplně odstranit.

Od této chvíle oficiálně platil předpoklad, že neznámá planeta je tvořena čtyřmi soustřednými dutými koulemi a pěti povrchy. CREST II se vznášela v první dutině.

Otázka, jak něco takového mohlo vzniknout, nebyla vůbec položena, natož zodpovězena.

Hory se zvedaly v řetězcích a mezi dvěma takovými masivy se táhlo téměř rovné údolí. Kamenitá pustina byla stejně bezútěšná jako plochá poušť.

Lod' se pohybovala údolím a byla v nepřetržitém spojení s CRESTEMII.

„Co tady vlastně chceš?" ptal se Josh Bonin. „Už jsme viděli všechno. Za druhým údolím to vypadá stejně jako za prvním a za třetím jako za druhým. Nerozumím..."

„Když něčemu nerozumíš, tak drž hubu," okřikl jej Fed.

Lod' se blížila k místu, kde se údolí rozšiřovalo. Vypadalo to skoro, jako by tu v dávných dobách bylo jezero.

Fedovi připadalo místo docela vhodné k přistání a posadil lod' vedle skalní stěny do hrubozrnného prachu.

„Můžeme ven?" zeptal se Sturry a Fed přikývl.

Sturry popadl několik přístrojů a už se hnál k východu.

„Co si od toho slibuješ?" komentoval to Fed.

„Existuje celá řada slabých podnětů, které mohou být odstíněny pláštěm lodi."

„Když jsou tak slabé, jak je chceš zachytit tady, kde je silné rušení?" zeptal se nedůvěřivě Fed.

„Mám svoje metody," zasmál se Sturry.

Vystoupili. Kamenitá půda byla o hodně méně příjemná než písek pouště a Josh si hned stěžoval, jak je rozžhavená.

Nikdo si ho nevšímal. Fed Russo přistoupil ke skalní stěně, zamyšleně ji pozoroval, pak přiklekl, promnul v ruce hrst půdy a odhrnul ji. Pod vrstvou napadaného štěrku byl prach, pak zase štěrk a prach, až...

Kam až?

Josh Bonin se u něj zastavil. „Zkoumáš, jak hluboko musíš hrabat, abys mohl polechtat na chodidle lidí, kteří chodí po povrchu?"

Fed opravdu myslel na totéž. Byli přece uvnitř planety, a tak tu musel být i nějaký vnější povrch. Pak zavrtěl hlavou: „Stejně je to příšerná planeta."

Josh byl stejného názoru. „Já bych jí říkal Horor."

Fed se nevesele usmál. „Zavolej to šéfovi."

Josh to chtěl komentovat, ale než se k tomu dostal, stalo se něco podivného.

Z bílého nebe sjel rudý blesk a na zlomek vteřiny naplnil údolí pronikavě červeným jase. Vzduch zůstal nehybný a ukaz

nedoprovázel zvukový efekt.

Sturry Finch vykřikl.

Fed Russo ještě nikdy neutíkal tak rychle. Dlouhými skoky oběhl skálu, za kterou klečel Sturry a obě ruce měl zdvižené, jako by vzýval nějaké božstvo. Ze země před ním stoupal kouř.

„Co se děje?“ zarval Fed.

Sturry se naklonil dopředu, přidržel si pravou ruku levým loktem a bolestně kýval tělem.

Fed se rozhlédl. Z jednoho z přístrojů, které Sturry rozestavil do půlkruhu před sebou, zbyly jen neforemné kouřící trosky.

Sturry se zvedl a začal si prohlížet ruku. Prsty měl pokryté červenými skvrnami, na kterých začínaly naskakovat puchýřky.

„To byl blesk,“ řekl Sturry. „Udeřil do země někde příliš blízko a indukoval do přístroje, na kterém jsem měl zrovna položenou ruku.“

„Co to bylo za přístroj?“ zeptal se Josh.

„Přijímač dimenzionálně nadřazených energetických struktur. Blesk byl vnějším příznakem energetického výboje na vícedimenzionální úrovni.“

„To říkáš ty! Ale co to znamená?“

„Mě se neptej! Zavolej si CREST II!“ odpověděl vztekle Sturry.

Fed dovedl odlišit dobrou radu od špatné a vrátil se do lodi. Jakmile navázal spojení, začal:

„Výsadek na Horror, velitel Russo k mateřské lodi. . .“ Ani si neuvědomil, že použil jména, které dal dutému světu Josh Bonin.

Poprvé v historii flotily Solárního impéria se seržantovi dostalo cti pokřtít novou planetu.

Na CRESTU II pozorovali toto:

V 15 hodin 26 minut a 12 vteřin z koule energetického jádra vytryskly dva červené paprsky a velkou rychlostí dosáhly povrchu planety. Oba paprsky svíraly 180 stupňů, to znamená, že se pohybovaly v opačných směrech. Místo dopadu paprsku, který se pohyboval před CRESTEM II, nebylo zjištěno. Druhý paprsek se dotkl země asi čtyřicet kilometrů od místa

přistání výsadkové lodi, a tam zmizel uprostřed horské krajiny aniž

by po sobě zanechal viditelnou stopu.

Seržant Russo dostal rozkaz přepravit se do místa dopadu a provést pozorování.

Fed Russo a jeho dva muži se vrátili do svého plavidla. Neprodleně vzlétli a stále udržovali rádiové spojem s mateřskou lodí, která korigovala souřadnice jejich letu. Josh Bonin se díval ven, Sturry nespouštěl oči z přístrojů. Byl pevně přesvědčený, že jsou schopni odhalit tajemství dutého světa. Popálení ruky nemohlo ovlivnit jeho zaujetí pro věc, jen ztráta detektoru byla na pováženou. Všechny ostatní přístroje byly vystaveny rušivým vlivům a Sturry nepočítal s tím, že by mohli objevit skryté energetické zdroje, pokud budou mimo kurs jejich letu.

Po dvaceti kilometrech si Fed Russo najednou uvědomil, že motory spotřebovávají tolik energie, jako by pracovaly na plný výkon, ale kontrolní přístroje nesignalizovaly žádný defekt. Jen ukazatel výkonu se povážlivě blížil k červenému znamínku.

Fed klesl s lodí dolů a naslouchal. Neslyšel nic jiného než tiché bzučení.

„Joshi!“ otočil se na seržanta, „vlez do šachty a mrkni se na motory. Mají moc velkou spotřebu.“

Lod' teď letěla jen padesát metrů nad dnem údolí a Fed už se rozhlížel po vhodném místě na přistání. „Sturry, podívej se, co tam Josh dělá tak dlouho!“

Víko šachty bylo ještě otevřené a Fed koutkem oka zahlédl, jak se Sturry naklání do šachty. „Dělej!“ zavrčel na něj, „nemáme moc času!“

O několik vteřin později zazněl zdola výkřik. Fed reflexivně strhl loď dolů a jak ji náraz posadil, zaznělo zaskřípění a rána. Pak okamžitě vyskočil a vrhl se k šachtě.

Sturry vyletěl z šachty, přirazil za sebou víko a jeho obličej pod rozcuchanými vlasy byl úplně bílý. „Josh... Leží tam... A ještě tam je...“

Fed Viděl, jak se jeho oči rozšiřují hrůzou. Pomalu se otočil a pohlédl na palubní obrazovku.

Pak to uviděl.

Bylo to jako plamen, nebo něco podobného. Chvějící se a svítící cosi, co se vznášelo ve vzduchu a dělalo zvláštní pohyby, které vypadaly jako tanec. Bylo to hodně bledé a když se to pohybovalo příliš rychle, Fed to ztratil z očí. Zdálo se, jako by to nemělo žádný cíl a Fed v prvním okamžiku nechápal Sturrovo rozčilení.

Rychle se vrátil k řídicímu pultu a zapnul projektor ochranného pole. Kontrolky zazářily a Fed si oddechl.

Trochu sebou škubl, když přes obrazovku přelétlo jasné světlo. Instinktivně napjal svaly, ale ani teď se nic nestalo.

Sturry za jeho zády zasténal.

„Co je?“ otočil se k němu Fed.

Sturry hleděl do plápolajícího plamene a ukazoval na něj prstem. „Tohle... Přesně tohle bylo dole v šachtě...“

3.

V 15 hodin 39 minut palubního času major Notami pozoroval na obrazovce zaměřovače řadu neohrazených záblesků, které se vysokou rychlostí pohybovaly ke středu obrazovky. Ani soustředění vyhledávacích přístrojů do oblasti, ze které reflexy přicházely, nepříspělo k objasnění jevu.

Major Enrico Notami, velitel zaměřovači centrály, byl muž, který věděl, jak se zachovat v kritické situaci. Nebylo pochyb, že k lodi se něco blíží. Zaměřovači centrála nebyla schopna definovat původ neznámých objektů.

Protože se CREST II nalézala v situaci, v jaké každý nevysvětlitelný jev představuje nebezpečí, Enrico vyhlásil poplach. Přišel o několik vteřin pozdě.

Ať už se venku pohybovalo cokoli, začalo to odsávat energii z ochranného pole.

Nejdřív to pocítili na velitelském stanovišti. Ukazatele výkonu vylétly do výše. Spotřeba vzrostla čtyřikrát a projektor vnějšího ochranného pole už nedostával dostatek energie. Vnější obal, tenká zóna koncentrované venkovní gravitace, které se v technické hantýrce

říkalo gradientové pole, se zhroutila. Zbytková energie se uvolnila v oslňujícím záblesku.

V tom okamžiku zazněly sirény, spuštěné na rozkaz Enrica Notamia. Melbar Kasom, velící důstojník můstku, přijal hlášení od zaměřovačů. Neznámé objekty se pohybují od energetického jádra směrem ke CRESTU II. Je nanejvýš pravděpodobné, že přetížení generátorů souvisí s přítomností těchto objektů.

V centrále přešli k přímému pozorování. Zobrazovací přístroje hmataly po periférii ochranného pole a co nedokázaly zachytit složité přístroje Enrica Notamia, bylo pro oči hračkou.

Na mnoha místech v okolí lodi bylo vidět plápolající a blikající světelné úkazy. Když se objevily, byly bez obrysů a téměř bez barvy jako duchové, ale po krátkém čase zazařily hlubokou, sytou červení a nabíraly sice stále plynoucí, ale zřetelně ohraničené tvary. Barva podléhala neustálým změnám. Z červené byla žlutá, žlutá se změnila na zelenou a když se přeměna ustálila z modré na fialové, zjevení ztrácela pohyblivost. Za velikého potáčení, jako by snad byla opilá, se stahovala od lodi a konečně explodovala v bílém jasném záblesku. Pokaždé, když ta světelná bytost vybuchla, vyslalo energetické jádro ostře ohraničený červený paprsek, který mířil k povrchu planety. Jednala se o stejný jev, který už byl z paluby CRESTU II pozorován a oba konce paprsku se dotkly povrchu planety, aniž by zanechaly viditelné stopy. V odstupu několika vteřin následovaly další červené blesky a každá exploze světelné bytosti vyvolala další blesk, který sjel během asi půl vteřiny.

Počet světelných bytostí v blízkosti CRESTU II stále rostl, přestože i explozí bylo taky víc. Energetické jádro i šedohnědý povrch planety zmizely za oponou z barevných světél, jejíž jas stále kolísal.

Perry Rhodan, který soustředěně sledoval děj, ani na okamžik nezapochyboval o tom, že se tu jedná o útok, který má z lodi odčerpát energii a tuto energii zničit. Světelné úkazy, ať už byly jakékoliv povahy, neměly jinou funkci, než odsávat energii. Vyšší koncentrace energie pak byla příčinou změny barvy a následná exploze energii uvolňovala a vyzařovala k jádru. Tam se okamžitě vybila ve formě

rudě zářícího paprsku. Proč se to všechno dělo, bylo záhadou.

Zatímco generátory duněly obrovským zatížením, Perry Rhodan zkoušel všechny dostupné prostředky, kterými by eliminoval hrozbu. Palubní děla mohla protivníkovi spíš přispět než uškodit. Vražedná energie dezintegrátorů by byla okamžitě absorbována. Jakýkoliv pokus o odvrácení útoku by se okamžitě obrátil ve prospěch útočníka a uvedl loď do ještě většího nebezpečí.

Když se pod předimenzovaným zatížením zhroutila první řada generátorů, Perry Rhodan zavelel k ústupu. CREST II se dala do pohybu. Svítícím částicím to nevadilo. Následovaly loď a blesky stále častěji protínaly prostor.

Protivníková logika, ať už tím protivníkem byl kdokoli, byla průhledná. Nemohl si dovolit nasadit těžké zbraně, protože výbuch lodi by uvolnil větší energii, než by snesla křehká struktura planety. Útok svítících bytostí měl snížit energetickou základnu lodi natolik, aby případné zničení CRESTU II nepoškodilo Horor. V této souvislosti byl Rhodanův rozkaz k ústupu obratným tahem, protože exploze lodi by v blízkosti povrchu způsobila veliké škody. Tato taktika nemohla změnit osud CRESTU II, ale jistě jej oddálila.

Konečně, když se loď povážlivě velkou rychlostí snesla nad poušť, přišel kdosi s myšlenkou nasadit proti svítícím úkazům akustickou energii. Protože tu chybělo přenosové médium, byl uveden do pohybu ochranný štít a jeho vibrace se sdělily svítícím bytostem v okamžiku, kdy se jej dotkly.

Účinek byl ohromující. To, co by nezmohla obrovská energie smrtících zbraní, se rázem podařilo zvukovým vlnám. Světelné bytosti se daly na útěk a poprvé po půl hodině, přestalo jádro vysílat červené paprsky. Na obrazovkách se objevily detaily povrchu.

CREST II vyhrála další bitvu. Nikdo ale nevěděl, jestli proto, že protivník byl připraven na komplikované zbraně a ne na protiúder primitivním způsobem, nebo jestli už byl unaven svou vlastní hrou a nyní připravuje nové překvapení.

V každém případě se lodi podařilo bezpečně přistát. Mužstvo se okamžitě pustilo do oprav. S pomocí náhradních dílů, kterými byl

doslova nabitý každý kout lodi, se podařilo uvést generátory opět do provozu.

Fed Russo měl dar intuice. I když ničemu nerozuměl, okamžitě pochopil, že právě tenhle podivný plamen odčerpává energii z motorů. A stejný cíl musely mít ty světelné úkazy venku. Fed odstrčil Sturryho a vlezl do šachty. Slabé světlo mu umožňovalo vidět jen obrysy generátorů a za jedním válcem rozeznal nehybnou postavu. Plamen se vznášel v prostoru a uličkách mezi jednotlivými agregáty. Fedovi se zdálo, že jej zjevení zpozorovalo a dokonce to vypadalo, že čeká na jeho další krok. Mráz mu přejel po zádech, když si uvědomil, že tu má co dělat s inteligentní bytostí.

Velice rychle se musel rozhodnout, co dělat. Ze zbraní, které měl u sebe, mohl v úzké šachtě použít jen zvukový projektor, který dokázal ochromit organickou bytost a při vysoké frekvenci tónu působil bezvědomí. Pochyboval sice, že to bude mít účinek a dokonce ustoupil stranou, aby v případě neúspěchu stačil utéct, ale zmáčkl spoušť.

Úspěch se dostavil. Vibrátor se vybil nejprve dunivým zvukem, který přešel v zasvištění a zanikl v slabém bzukotu. Plamen začal kolísat a stáčet se. Jeho trýzeň byla tak zjevná, že Fed zesílil dávku, i když tím vystavil nebezpečí svoje vlastní ušní bubínky. Světelná bytost zpanikařila. Stáhla se mezi generátory, ale vibrace ji stejně dostihly. Stoupala vzhůru až k Fedovi, který pořád stál na příčkách žebříku a proklouzla šachtou nahoru.

Sturry Finch vykřikl hrůzou.

Fed vyšplhal nahoru, namířil zbraň a stiskl spoušť. Zároveň zavolal na Sturryho: „Otevři!“

Sturry pochopil. O několik vteřin později se příčka rozjela a světelná bytost bez váhání využila nabízené možnosti k úniku. Jakmile Sturry zavřel, zůstala uvězněna mezi pláštěm lodi a ochranným polem.

Fed vypnul projektor. Bytost na okamžik zaváhala, ale pak se opět dala do pohybu a připojila se ke třem dalším, které sledovaly loď z uctivé vzdálenosti.

Fed vydechl a Sturry se na něj tázavě zadíval.

„Koukej mlčet!“ obořil se na něj, než mohl Sturry promluvit. „Vím

přesně tolik, co ty. Jdi se podívat, co je s Joshem."

„Díky," zazněl z šachty Joshův hlas. „Už jsem zase vzhůru. Při tom rámusu, co musíš pořád dělat... Co se to vůbec děje?"

Fed neměl náladu na vysvětlování. „Slezl jsi dolů. Co se stalo pak?" zeptal se, když se Josh vynořil ze šachty, vedoucí k motorům.

„Pak..." Josh se chytil za hlavu a patrně se těžko upamatoval. „Viděl jsem nějaké světlo a dostal ránu."

Fed přikývl. „Ta věc odčerpává energii. Při dotyku ji patrně ze sebe zase vydává, a to ve formě elektrického výboje."

„Jaká věc?" zeptal se Josh.

Sturry ukázal na obrazovku. „Tamta..." začal a uprostřed věty se zarazil.

Čtyři světelné bytosti se přiblížily. Pohybovaly se těsně před snímacími kamerami. Jejich barva se změnila. Jestliže byly předtím průhledné a bez obrysů, nyní svítily sytou červení a jejich formy byly jasně patrné.

Generátory zavyly.

Fed Russo zůstal klidný. „Dorážejí

na nás," vysvětloval. „Snižují výkon ochranného pole. Generátory se pokusí udržet výkon, ale ty bestie budou rychlejší. Nám osobně nic neudělají, dokud u sebe máme akustické zbraně. Musíme vypadnout. CREST II bude někde nedaleko."

Sturry Finch rychle sbalil svoje přístroje. Jeden z generátorů vypověděl službu. Z šachty se vyvalil štiplavý dým.

„Honem ven!" nařídil Fed. „Za pár minut to shoří!"

Jeden po druhém vyskočili ven. Ochranné silové pole už nekladlo žádný odpor. Vstříc jim zavanul horký vzduch, ale tentokrát si toho nevšimli. Spojenými silami drželi čtyři světelné bytosti pod palbou z akustických zbraní. V prostoru byl účinek střelby menší, ale stačil k zadržení bytostí.

Fed, Sturry a Josh pospíchali, aby se dostali do větší vzdálenosti od lodi. Světelné bytosti u ní naopak zůstaly a s obrovskou chutí stravovaly energii a měnily při tom barvu.

Vzplanul další generátor a otevřenou příčkou se valil hustý dým.

Poslední zbytky ochranného pole zmizely a jedna z podpěr podklesla. Lod', tristi svědek porážky člověka na tajemné planetě, se položila na bok.

Světelné bytosti, nyní zářící nafialovělou barvou, se jakoby nerozhodně vznášely na místě. Fed zvedl zbraň a nastavil ji na nejvyšší výkon. Výsledek se dostavil i na tak velkou vzdálenost. Plamínky se po prvním zmatku konečně rozhodly pro útěk a stále stoupající rychlostí zmizely v bledé obloze.

„Tak to bychom měli," prohlásil Fed a otřel si dlaně po způsobu vyhazovače, který vyprovodí ze sálu nežádoucího hosta. Pak se otočil na Sturryho a Joshe. „Má někdo návrh, co bychom měli udělat teď?"

Od nechtěného přistání neměl ani okamžik na přemýšlení. Teď k tomu konečně byl čas, ale jako první si uvědomili, že jejich postavení není jednoduché. Především neměli možnost domluvit se s CRESTEM II. Muži z výsadku dostali rozkaz pohybovat se jen v bezprostřední blízkosti přistávacího modulu a nebyli vybaveni přenosnou radiostanicí. Na alternativu, že plavidlo bude zničeno, ale posádka zůstane naživu, se při plánování akce nepomyslelo.

Nebylo pochyb, že velení CRESTU II bude pátrat po pohřešovaných, otázkou zůstávalo, zda se loď může pohybovat. Ale ani v tom případě nebylo maličností hledat tři muže v členité horské krajině na ploše několika tisíc čtverečních kilometrů.

Sturry Finch si klekl a začal kolem sebe rozestavovat svoje přístroje. „Když je dám dohromady," říkal polohlasem, „snad se mi podaří sestavit aspoň vysílačku na morseovku."

„Aspoň něco," poznamenal Fed, „ale možná je ještě nějaká jiná cesta." A vyzývavě pohlédl na Joshe. „Jakýpak návrh uslyšíme od tebe?"

Josh se díval přes jeho hlavu na strmou skalní stěnu.

„Žádný."

„Přesně to, co se očekává od vynalézavého poddůstojníka," poznamenal Fed.

„Je tu jen. . ." řekl Josh.

„Co?"

„Na to přece musíš přijít sám.“

Fed přimhouřil oči. Josh uskočil a v obraně zvedl obě ruce. „Ne, počkej!“ vykřikl. Sturry seděl mezi svými přístroji a sledoval scénu s neskryvaným údivem.

„Místo, kde se vybíjejí červené blesky, musí být někde blízko,“ vykládal Josh. „Podle všeho hned za touhle skalní stěnou. CREST II to bude chtít zkoumat taky, takže když se tam podíváme, najdou nás dřív. Ostatně tam nahoře snad bude chladněji.“

Fed zvedl oči. „Skvělá myšlenka. Nechceš mi ještě prozradit, jak se dostaneš nahoru?“

Skalní stěna byla téměř kolmá a bez jediného výstupku. Josh klidně pokrčil rameny.

„Obejdeme ji,“ prohlásil Sturry a Fed přisvědčil. Neušli ani sto metrů od místa přistání jejich lodi, když bělavé nebe začalo chrlit rudé svítící blesky.

Fed padl k zemi a zavřel oči, ale rudý jas překonal i víčka. Ticho, které doprovázelo rudé blesky, bylo téměř strašidelné. Vzduch se nepohnul, nebylo slyšet jediný zvuk a Fed pomalu začínal věřit, že nejde o život. Dokonce se odvážil pohledu do strany a nahoru.

Bílé nebe zmizelo. Přes ně se táhly jasně rudé světelné stopy, svazky červených paprsků, které přicházely kolmo shora a mizely za skálou. Fed neměl tušení, jestli příčinou tohoto jevu je bouřka a jak dlouho to může trvat. Pochopil ale, že mu nehrozí žádné nebezpečí.

Strčil do Joshe a Sturryho: „Vstávejte, nic se vám nestane!“

Svět se změnil. Údolím proudily vlny červeného světla a poklidné nebe jako by úplně zmizelo. Pro oči nebylo snadné zvyknout si na novou situaci. Zdálo se, že se hory naklánějí a půda pod nohama se pohybuje. Fed měl nejdřív dojem, že se zbláznil, ale pak si na ty světelné efekty zvykl.

Rudé blesky vycházely patrně z energetického jádra, stejně jako ty, které původně pozorovali. Fed sice neměl nejmenší důkaz na svoje podezření, ale kdesi v hloubi duše v něm klíčilo přesvědčení, že příčinou celého pozdvižení je CREST II. A s úlekem si uvědomil skutečnost, že se nachází v cizím světě, jehož vražedné taktice možná

obří vlajková loď nedorostla.

Fed Russo se zuřivě podíval nahoru, a pak rázně vykročil. Josh a Sturry šli mlčky za ním.

Asi po půl hodině konečně našli rozsedlinu, která se táhla šikmo ve skalní stěně. Její spád byl asi šedesát procent, ale stěny komínu byly drsné a se spoustou výstupků a oper pro ruce i nohy. Ve výšce asi dvaceti metrů nad dnem údolí se rozsedlina zalamovala a vytvářela plošinu o velikosti čtyřikrát šest metrů. Stěny rozsedliny chránily plošinu před paprsky z energetického jádra - pokud by ustala rudá bouře a jádro by opět svítilo. V každém případě si Fed říkal, že by plošina mohla být ideálním tábořištěm a rozhodl, že si na několik hodin odpočinou.

Jeho návrh byl přijat bez odmluvy, protože pochod v rozpáleném údolí byl vyčerpávající.

Oprava generátorů trvala pět hodin. Po tuto dobu bylo více než devadesát procent posádky zaměstnáno opětným uvedením lodi do provozu a zbytek hlídkoval. Jen dva muži, major Bert Hefrich a poručík Nosinsky věnovali svůj čas samotnému problému Hororu, totiž otázce, co tenhle nemožný svět udržuje při životě a jaké jsou jeho zvláštnosti.

Jinými slovy: Jak Horor funguje.

Bert Hefrich zkoumal energetické jádro a zjistil, že není hmotným objektem ve smyslu 4D mechaniky. Mikrovlny přes něj hladce prošly. Neobsahoval žádnou reflektující substanci. Na základě pozorování, která učinil mutant Wuriu Sengu, provedl Hefrich řadu výpočtů a konečně sdělil, že energetické jádro je pravděpodobně stranovou projekcí tří sluncí, která obklopují vnější povrch planety. Sluneční trojúhelník dodává projekci takové množství energie, aby i vnitřní strana byla zásobována dostatečným světlem a teplem. Gravitace, která panuje ve vnitřním prostoru, a jejíž vektor směřuje k vnějším povrchům, byla nastavena uměle.

Conrad Nosinsky zpracoval teorii, jak jádro zásobuje energií nejen vnitřní dutinu, ale i další patra. Jádro je strážcem energetické bilance,

kteřá musí být vyrovnaná. Pokud je tomuto jádru, například následkem útoku světelných bytostí na CREST II, dodáno víc energie, než odpovídá vyrovnané bilanci, musí být přebytek opět vyzářen. Toto vyzarování se děje pomocí svazku paprsků, které se lidskému oku jeví jako ony červené blesky a ty slouží zároveň k tomu, aby byly zásobovány energií další mezistupně dutého světa.

S tím se Nosinsky nespokojil. Odhadl potřebu energie tří mezistupňů, přičemž opět vycházel z pozorování Wuria Senga a vyvodil z toho strukturální vzorec, který přesně popsal složení energetických výbojů ve formě červených blesků.

Na základě strukturálního vzorce upravil několik měnících přístrojů, které by měly, pokud je jeho hypotéza správná, při příštím výboji zjistit přesnou hodnotu výboje.

Bert Hefrich oceňoval úsilí Nosinského víc než jeho představivost, protože pokud by bylo pravda, že jsou i tři další vnitřní světy zásobovány energií z centrálního jádra, chyběla tu cesta, kterou se energie dostane ze středové koule.

Jinými slovy: ve stěně vnitřní dutiny musel být otvor.

Na jiném místě v lodi, a tím je myšlena velitelská centrála, byla znát tíseň a sklíčenost. Jak taky ne, když se řešení hádanky planety Horor vzdával i Haluťan Icho Tolot, jehož zkušenost a logika nebyly schopné přijít na stopu tajemství.

Jak mocný musel být duch, který tento svět stvořil?

Fed Russo se takovými metafyzickými otázkami nezatěžoval. Když se probudil ze spánku, podobného spíš mdlobě, zjistil, že leží příliš na kraji a kdyby se neprobudil, asi by spadl dolů.

Otrásl se a vstal. Ve skalní rozsedině bylo příjemné chladno a když se rozhlédl, měl dojem, že se okolní svět změnil. Konečně mu došlo, v čem. Rudá bouře ustala a blesky zmizely. Fed se sklonil a vzbudil Sturryho a Joshe.

Spánek jim sice navrátil síly, ale probudil v nich hlad. Vzali si část ze zásob, které nosili sebou, a šli se rozhlédnout po okolí. Ve skalách byl klid a na bílém nebi nebylo ani stopy po vesmírném plavidle. Fed odhadoval, že se zásobami mohou vydržet dva dny pozemského času.

Protože byli dostatečně silní, aby vydrželi další dva dny bez potravy, zbývaly čtyři dny, po které se mohou obejít bez podpory z CRESTU II.

Pak pokračovali ve výstupu. Na dně údolí odhadovali výšku skalní stěny asi na kilometr, a protože byli zcela nezkušení v horolezectví, neměli ponětí, jak dlouho to může trvat, než se dostanou na vrcholek.

Fed se sveřepě pustil nahoru. Štěstím bylo, že rozsedlina byla chráněná před zářením z jádra a teplota tu byla snesitelná.

Fed ztratil ponětí o čase. Přeslapoval z výstupku na výstupek a hmatl rukama nad sebou. Konečně se dostal na plošinu podobnou té, kde odpočívali před časem. Jak to bylo dávno, nedokázal odhadnout. Rozsedlina se tu rozšiřovala do tvaru, podobného zátce. Fed zaklonil hlavu a snažil se dohlédnout vrcholku skalní stěny.

„Pořádně se rozhlédni! Vidíš něco?“ řekl kdosi.

Fed sebou škubl. Pod jeho nohama se objevila Joshova kudrnatá hlava.

„Říkal jsi něco?“ zeptal se ho Fed.

Josh se z posledních sil vytáhl na plošinu, těžce dýchal a zůstal ležet.

Fed se k němu naklonil: „Povídal jsi něco?“

Josh otočil hlavu: „Vypadám na to?“

„To nebyl on,“ slyšel zase Fed, „to jsem byl já.“

Ted' se objevil i Sturry. Byl unavený, ale nijak zvlášť udýchaný. Fed počkal, až se dostane na plošinu.

„Asi nemá cenu se tě ptát,“ zavrčel Fed.

Sturry se na něj udiveně podíval. „Ptát? Na co?“

„Ty jsi něco řekl?“

„Jistě...“

„Co?“

„No přece... řekl jsem: Na co se ptát?“

Kdyby ta plošina nebyla tak malá, Fed by po něm snad skočil. Sturry zpozoroval jeho nevysvětlitelný vztek, pokrčil rameny a posadil se vedle Joshe.

„Mele nesmysly,“ poznamenal Josh, který pořád ještě ležel a sbíral

síly.

„Nedej se ovlivnit," slyšel Fed, „a pořádně se rozhlédni!"

Fed poslechl. Byl tak vyjevený, že ani nevěděl, co dělá. Tomu taky odpovídal výsledek: viděl jen skálu.

„Nic nevidím," řekl Fed nahlas.

„Dobrotivé nebe, on oslepl!" zasténal Josh.

„Drž hubu!" okřikl ho Fed.

„Uklidni se!" pravil hlas. „Nemáš se čeho bát. Seber se a ještě jednou se rozhlédni."

Fed se pokusil ovládnout svoje nervy. Měl strach, ale pokud si chtěl zachovat zdravý rozum, musel přijít na to, o co tu jde.

Hlas se odmlčel. Fed se posadil, zavřel oči a namlouval si, že to je úplně normální. Horor je podivná planeta a nedá se předpokládat, že to tu bude stejné jako na Zemi. Třeba tu přebývá inteligentní druh, který není viditelný lidskýma očima, ale je možné se s ním dorozumět. Alternativ bylo na tucty.

Když Fed opět otevřel oči, nejdřív se pozorně rozhlédl. Pak přejížděl očima po skalní stěně a konečně našel to, co hledal.

Byla to spára, nebo spíš podlouhlý otvor, vysoký asi půl druhého metru a široký právě tak, aby se jím protáhl muž jako Fed Russo.

Za puklinou zel temný prostor.

Fed vstal.

„To už se jde zase dál?" zeptal se Sturry.

„Ještě odpočívejte. Chci se jen porozhlédnout."

Sturry se s tím spokojil a otočil se obličejem ke skalní stěně. Josh spal.

Fed zvedl paže, zavěsil se rukama na okraj otvoru, přitáhl se a nahlédl dovnitř.

Zpočátku neviděl nic, ale jak si jeho oči zvykly na tmou, viděl, že otvor je vstupem do jakési štolý. Nebyla nijak dlouhá a na druhé straně bylo dokonce vidět světlo, jak štola ústila zase ven.

Fed vlezl do štolý. Divil se, že už neslyší ten hlas, ale to, co spatřil na druhé straně, jej zaujalo natolik, že na hlas zapomněl.

Na druhé straně štolý nebyl žádný východ, jak se původně

domníval. Domnělý otvor bylo jen světlo, které padalo odněkud shora. Když Fed zvedl hlavu, viděl, že se skálou vine tenká puklina a stoupá do závratné výše. Původcem světla bylo bílé nebe nahoře nad skalami.

Fed zaváhal a rozrazil jej nečekaný chlad. Viděl jen na několik metrů dopředu, dál už se všechno ztrácelo ve tmě. Konečně si vzpomněl na zbraň, odjistil ji a nechal v ruce.

Pak šel dál. Nejprve rovně, pak začala rozsledlina opisovat oblouk. Fed se podíval nahoru, ale kromě tenké linky bílého nebe neviděl nic. Po několika krocích se rozsledlina nečekaně rozšířila. Vyústila do jakési kotliny o průměru asi dvou set metrů se stěnami, stejně kolmými jako u rozsledliny. Tady bylo o něco víc světla, přesto Fedovi trvalo nejméně minutu, než si uvědomil, že dole v kotlině stojí budova.

Fed zalapal po dechu a teprve teď si opět připomněl ten hlas. Budova dokazovala přítomnost inteligentních bytostí. Horor měl obyvatele.

Fed si toho ani nebyl vědom, ale už pomalu kráčet k budově. Tvary stavby byly neobvyklé. Základ tvořila kruhová podezdívka o průměru asi padesát metrů a nad ní se do výše více než šedesáti metrů zvedala kupole. Velikost budovy byla značná, ale účinek byl oslaben monumentálními rozměry skalní kotliny.

Fed se odvážil do blízkosti asi dvaceti metrů, a tam se zastavil. Čekal. Něco se muselo stát. Neznámý hlas musel mít v úmyslu jej přivést na toto místo. Co tady měl dělat?

Stěny kupole byly šedé a neprůhledné. Nikde nebylo vidět dveře. Fed počkal několik minut a usoudil, že majitel tajemného hlasu nemá v úmyslu pokračovat v rozmluvě a ponechal jej sám sobě.

To znamenalo, že mohl popustit uzdu zvědavosti. Šel blíž a z deseti metrů viděl na povrchu stěny rýhy a spáry. Domníval se, že jde o obrysy dveří a to jen zvýšilo jeho chuť na odhalení tajemství budovy.

Dostal se už jen o krok dál. Asi osm metrů od stěny kupole narazil na neviditelnou bariéru.

Náraz byl bolestivý, Fed byl vržen nazpět a upadl.

Když se zase zvedl, šel dopředu pomaleji a opatrněji. Výsledek byl

až na náraz stejný. Před ním byla neviditelná stěna, která bránila v příchodu ke kupoli.

Fed zavrtěl hlavou. Existence ochranného pole jej nijak neudivovala. Ochranná pole se používala prakticky všude a jejich použití bylo stejně rozmanité jako struktura. Nebyl důvod, proč by si inteligentní bytosti nechránily své obydlí.

Fed dumal nad něčím jiným. Nad rozumem bytosti, jejíž hlas zaslechl. Proč jej upozornila na vstup do štol? Jen proto, aby mu dala najevo, že do kupole se nedostane?

Fed se dal na zpáteční cestu. Neměl v úmyslu vzdát se, ale aby se dostal do kupole, musel ochromit účinek pole. Sám se v hyperfyzice moc nevyznal a potřeboval se poradit se Sturrym.

Zamyšleně se vracel rozsedlinou, prolezl štolou a konečně uviděl jas bílého dne. Jeho oči si chvíli musely zvykat na ostré světlo.

Když se konečně mohl rozhlédnout, uviděl Joshe Bonina a Sturry Finche. Oba měli v rukou zbraně a mířili na něj.

4.

„Může mi někdo říct, co se tu děje?“ zařval Fed.

„Chtěl jsi nás vlákat do pasti, co?“ odpověděl Sturry. „Uvnitř jsi narazil na něco, co sis chtěl nechat jen pro sebe!“ Fed chtěl něco namítnout, ale Sturry ho nepustil ke slovu. „Pochopitelně bys to nepřiznal. My ale víme, na čem jsme, a teď se na to sami podíváme. Jdi přede mnou!“

Fed nebyl schopen jediné rozumné myšlenky. Bylo to něco neuvěřitelného a na něj už to bylo moc. V nezvladatelném vzteku se vrhl na Sturryho a nevšiml si, že se k němu zezadu přiblížil Josh a srazil jej k zemi. Když se Fed probral, Josh zavrčel: „Vstaň a jdi přede mnou!“

Fed se napřímil a vlezl do štol. Josh a Sturry mu byli v patách, aby neutekl. Útek by samozřejmě neměl smysl, protože se mohl pohybovat jen dopředu a v cestě mu stála budova s ochranným štítem. A i kdyby těm dvěma utekl, jaký by to mělo smysl? Zůstal by docela sám v tomto horkém a pustém světě.

Když si takto ujasnil svou .situaci, obrátil se k jinému problému. Co se stalo s jeho dvěma kamarády? Co se stalo v době, kdy šel ke kotlině?

Hlas!

To byla fascinující myšlenka, i když patrně absurdní. Na to, aby proti němu Josh a Sturry obrátili zbraně, bylo potřeba něco víc než jen našeptávání neviditelné osoby. Ostatně, on ten hlas slyšel taky a nebylo v něm nic, co by svědčilo o jeho nepřátelství k nim.

Zbývala jediná možnost: Josh a Sturry byli hypnoticky ovlivněni. Ale kde se tu hypnotický vliv vzal?

Kupole!

Tento závěr byl na první pohled logický, ale Fed u ní přece stál a jeho nikdo nehypnotizoval.

Tato myšlenka nastolovala otázku proč vůbec byl někdo hypnotizovaný. Jaký to mělo smysl?

Fed o tom přemýšlel a došel k závěru, že nechápe souvislosti. Události nemusí být výsledkem plánu. V kupoli je možná mehanohypnotický projektor, který byl náhodou uveden do provozu a zapůsobil na Joshe a Sturryho.

Před Fedem se objevila skalní kotlina s kupolovitou stavbou. Fed se zastavil deset metrů od ní a otočil se. „Dál to nejde. Tady je ochranné pole.“

„Ochranné pole, jo?“ opáčil posměšně Josh a prošel kolem Feda. Ten jej škodolibě sledoval.

Jenže to dopadlo docela jinak, než si Fed představoval. Pokud tu nějaké ochranné pole bylo, tak Joshe nezadrželo. Josh se dostal až ke kupoli a jakmile k ní přistoupil, odskočila část stěny a z otvoru se vyřinulo jasně žluté světlo.

Josh se otočil a zasvítil bílými zuby. „Máš nás za hodně velký pitomce," prohlásil.

Po dokončení opravy generátorů došlo na druhou nejdůležitější povinnost. Byla vyslána celá řada přistávacích modulů, jejichž posádky měly pátrat po zmizelém výsadku. Nebylo mnoho naděje, že

muži jsou naživu. Muselo se stát něco, co jim zabránilo použít vysílačku. Pokud byla loď zničena a posádka byla v tu dobu mimo, nebylo postavení tří mužů o nic lepší. Prostředí na duté planetě nedávalo mnoho naděje na přežití.

Conradovi Nosinskému se zatím nepodařilo získat důkaz pro teorii působení energetického jádra. Když se konečně po útoku světelných bytostí uklidnilo, nevydalo ze sebe ani jediný červený blesk. Nosinsky ovšem neztrácel naději a měřicí přístroje zůstávaly v pohotovosti.

Na velitelském stanovišti mezitím dospěli k závažnému rozhodnutí. Mimo vší pochybnost byl fakt, že návrat na Zemi nebo alespoň do domovské galaxie se podaří jen tehdy, když CREST II najde cestu na povrch duté planety. Transmitterové zařízení, které přivedlo loď do středu Hororu, se buď nedalo zevnitř ovládat nebo by vyžadovalo příliš mnoho času najít řídicí mechanismus a naučit se jej ovládat. Naproti tomu byly výstřely z dezintegrátorů schopné prolomit i velmi silnou vrstvu a Perry Rhodan se rozhodl, že dezintegrátory budou nasazeny proti vnitřnímu povrchu planety v okamžiku, kdy bude ukončeno pátrání po seržantu Russovi a jeho dvou mužích - ať už bude pátrání úspěšné nebo ne.

Fed Russo skoro věřil, že se mu to všechno jenom zdá. Jen ve snu se mohou dít takové šílené věci, jaké se v posledních okamžicích staly jemu.

Ukázalo se, že kupole je něco jako strojovna. Pod teplým žlutým světlem stály nekonečné řady strojů a přístrojů, řídicích pultů a obrazovek, výtvary tak neznámé technologie, že Fed nebyl u jediného přístroje schopen pochopit jeho funkci a účel.

Ale Josh Bonin a Sturry Finch se v cizím prostředí pohybovali, jako by jim bylo dávno známé. Ne že by mohli obsluhovat přístroje. Všechny byly opatřeny ochranným polem, jak se Fed přesvědčil. Jenže ti dva chodili chodbami tak, jako by tu už někdy byli a hledali něco, co tu nechali při minulé návštěvě. Fed se ó ně nestaral a věnoval pozornost jen přístrojům. Rád by věděl, co na tak pustém světě pohledává sbírka nanejvýš komplikovaných přístrojů. Vchod se

mezitím opět uzavřel a Fed byl přesvědčený, že jej nemůže otevřít, stejně jako nedokázal překonat ochranný štít. Josh a Sturry to patrně věděli, protože se o něj vůbec nestarali. Byli si prostě jistí, že jim neuteče.

Fed se zamyšleně zastavil před největším agregátem. Stroj spočíval na oválné základně o délce asi osm metrů. Ze základny se zvedaly dva nestejně dlouhé válce o průměru téměř jednoho metru, z nichž jeden byl vysoký deset, druhý patnáct metrů. Vzdálenost válčil od sebe byla jen několik centimetrů. Před kratším válcem byl mírně nakloněný pult s tlačítky a kontrolkami. Nikde nebyly popisky. Z výšky pultu bylo možné vyvodit, že rasa, která řídící pult vyrobila, je buď menší než člověk, nebo má delší paže.

Feda napadlo, že když už nemůže ty přístroje identifikovat, že je aspoň zachytí. K jeho výbavě patřila i miniaturní kamera. Nikdo si jej nevšímal a bylo otázkou, jestli by Josh a Sturry ve stavu psychického bloku dokázali klást překážky fotografování.

Fed slyšel jejich kroky a umínil si, že jak skončí fotografování, půjde se za nimi podívat. Tedy, alespoň to chtěl udělat. Když otočil objektiv ke kupoli, kdosi řekl:

„Stojíš tam takový opuštěný... Počkej, něco ti ukážu!"

Neviditelná bytost se vrátila. Fed se tak lekl, že málem upustil kameru. Pak se ale zeptal:

„Kdo vůbec jsi?"

„Podívej se nahoru!" odpověděl hlas.

Fred poslechl - a lekl se podruhé. V kupoli se bez hluku a nepozorovaně udala změna. Žluté lampy zmizely, ale z důvodů, které Fedovi nebyly jasné, tu přesto bylo světlo jako dřív. Pod klenbou nyní viděl černou plochu se slabě osvětlenými mlhovinami.

„Co... Co to je?" zeptal se Fed.

„Obraz intergalaktického prostoru," odpověděl hlas. „Propast mezi dvěma galaxiemi, z nichž jedna je vaše Mléčná dráha. Té druhé říkáte Mlhovina Andromedy."

Fed pochopil. I na zemi existovala planetária a tohle bylo něco podobného. Fed pomalu zvedl kameru. Nevěděl, jestli to neznámému

bude vhod, ale přesto několikrát zmáčkl spoušť.

„Podívej se i do strany," vyzval ho hlas.

Na jedné obrazovce svítily tři hvězdy, uspořádané do trojúhelníku. V jeho středu se vznášela slabě osvětlená planeta.

Fed to vyfotografoval. „Co to je?" zeptal se.

„Planeta, na které se nalézáš. Toto je zobrazení konstelace. Povrch planety je hluboko pod tvýma nohama."

Fed neklidně přešlápl. „Proč mi to ukazuješ?"

„Máš právo vědět, kde jsi. Ostatně ty vědomosti neuplatníš. Tvoji společníci tě zabijí."

„Proč?" vyrazil ze sebe Fed.

„Věř, že se jich chceš zbavit."

„Ale to je přece nesmysl!" protestoval Fed.

„Já vím," odpověděl hlas, „ale toto je dílo mocného nepřítele. Chce vás zničit. Má v moci tvé přátele."

„Můžeš mi pomoci?"

Hlas zazněl pobaveně. „Jsem jen duch."

„A ten druhý? Ten nepřítel... Je hmotný?"

„Ne, ale jeho duch je silnější než můj."

Fed se na okamžik zamyslel. „Ukaž mi cestu ven! Kde je východ?"

„Přímo za tebou. Musíš vidět spáry."

„Jak ty dveře otevírá?"

„Prostě k nim přistoupíš. Otevrou se automaticky. Ale venku je ochranný štít..."

„Je ta rozsedlina jediným východem z kotliny?"

Tentokrát hlas jako by zaváhal. „Ne," přiznal nakonec. „Je tu chodba, která vede nahoru na plošinu."

Feda okamžitě napadlo, že pátrači z CRESTU II by jej mohli nejspíš najít někde nahoře na plošině.

„Zůstaneš se mnou?" zeptal se hlasu.

„Ano, povedu tě, ale nemá to cenu. Tvoji přátelé jsou plni nenávisti. Dostihnou tě za několik vteřin a na místě zabijí."

Fed musel připustit, že to je pravděpodobné. „Přesto se pokusím utéct," řekl.

Hlas neodpověděl a Fed šel ke dveřím. Několikrát se otočil po Joshovi a Sturym a bylo mu divné, že si jej vůbec nevšímají. Ale ten nepřátelský duch jej jistě sleduje...

Posledním krokem se dostal před dveře a ty se se slabým zasvištěním rozjely. Přestože Josh a Sturry předtím vůbec nevnímali jeho hlasitou samomluvu, nyní se prudce otočili.

Fed už byl venku. Po silném světle uvnitř viděl sotva na pár metrů dopředu a na tom taky vybudoval svůj plán.

Postavil se těsně vedle pruhu světla, asi šest metrů od stěny kupole.

Pronásledovatelé se objevili ve dveřích.

Fed sebral kamínek a hodil jej kousek od sebe.

„Támhle je!“ zařval Sturry a vrhl se za zvukem.

Fed se připravil ke skoku a v okamžiku, kdy se Josh a Sturry dostali až k ochrannému štítu, vyrazil. Ochranné pole se rozestoupí před člověkem, který je v hypnotickém stavu, a tak mu stačilo počkat na okamžik, kdy Josh a Sturry budou těsně u neviditelné zdi.

Oba okamžitě zpozorovali jeho útěk a Fed se skoro divil, že nepoužili zbraně. Dokonce se domníval, že to má něco společného s tím, co hledali v kupoli.

Když doběhl ke skalní stěně, na okamžik se zastavil, aby popadl dech.

A pak jej napadlo, že se hlas už nemusí ozvat.

„Otoč se!“ zaznělo nad ním.

Fed uviděl ve skále úzkou puklinu o velikosti muže, která tam určitě dříve nebyla. Bez zaváhání do ní vstoupil.

Výsledek byl ohromující. Prostor se uzavřel a Fed cítil, jak je unášen vzhůru.

„Výtah nevede až na plošinu,“ zazněl hlas, „část mechanismu je poškozená.“

„Kde jsou ti dva?“ zeptal se Fed.

„Za tebou. I oni využili této šachty.“

Fed si v duchu spočítal, že vzdálenost mezi ním a pronásledovateli se nemůže změnit, dokud se budou nacházet pod vlivem uměle vytvořeného gravitačního pole. Jakmile vyjde ze šachty, bude muset

vzít nohy na ramena, aby si zajistil náskok.

Šachta se náhle rozšířila, vedle ní se objevila plošina a Fed zároveň pocítil, že účinek gravitačního pole zmizel. Rychle přeskočil na plošinu a rozhlédl se. Ve výšce asi třiceti metrů nad ním svítilo bílé nebe a šachta už nebyla hladká. Eroze, působící po staletí na skálu, vytvořila prohlubně i výstupky, které umožňovaly zachycení nohou i rukou. Fed si rozedřel prsty do krve a silně se potil, protože tady už zase bylo horko, ale postupoval kupředu. Když už byl na konci sil, vždycky jej povzbudil pohled na Joshe, který byl vynikající lezec a tentokrát dokonce překonával sám sebe. Sturry stále více zaostával.

Okamžik, kdy se Fed vyhoupl ze šachty, se podobal úderu rozžhaveným železem do hlavy.

„Musíš utíkat!“ nabádal jej hlas a Fed se nejdříve otřepal, aby se zbavil omámení z horka.

„Drž se rovně,“ pokračoval hlas. „O kousek dál už bude dostatek úkrytů.“

Fed se chtěl rozběhnout, ale najednou před sebou cosi uviděl. Leknutí bylo tak strašné, že div neomdlel. Po celém těle se mu rozlil smrtelný chlad a ochromil jeho údy.

Fed stál na místě i v okamžiku, kdy k němu přiběhl Josh a řekl: „Máme tě! Tentokrát nám neutečeš!“

Fed neodpověděl a bez pohnutí zíral před sebe.

Hlas jej podvedl. Před ním nebylo nic, po čem by se mohl pohybovat. Kdyby byl učinil jediný krok, už by nebyl naživu.

Kamenná plošina, na které klečel, byla široká asi dva metry.

Za ní nebylo vůbec nic. Když se Fed trochu naklonil, viděl jen hladkou stěnu obrovské propasti, na jejíž druhé straně se zdvíhal další horský masiv.

Průměr kráteru mohl být asi padesát kilometrů, ale ohromující byla jeho hloubka. Dno jámy se ztrácelo v neproniknutelné tmě. Fed odhadoval, že díky světlu energetického jádra může vidět do hloubky nanejvýš dvaceti kilometrů. Protože tam neviděl dno, jáma musela být daleko hlubší.

Fed si pomalu a s bolestnou jasností uvědomoval význam svého

objevu.

Nalézal se na duté planetě, a to na vnitřní ploše povrchu. Před ním se otevírala jáma o průměru padesáti kilometrů a nezměřitelné hloubky.

Bylo tu jediné logické vysvětlení. Právě toto je spojovací kanál s vnějším povrchem planety.

Fed vstal. „Víš, co to je?“ zeptal se.

„Díra,“ odpověděl nezvučně Josh.

„Jsi blázen,“ řekl mu Fed. „Až se vrátíme na palubu CRESTU II, nechám tě dopravit na nervovou kliniku.“

„K tomu nebudeš mít příležitost.“

V tom okamžiku na nebi zasvítilo červené světlo. Fed viděl červený paprsek, tak kompaktní, že vypadal jako z pevného materiálu, který klouzal do jámy. Paprsek byl mnohem menšího průměru než kráter, ale svítil tak intenzivně, že na zlomek vteřiny zalil celé okolí. Fed zavřel oči.

Když je zase otevřel, světlo bylo pryč.

Fed měl vzdělání, běžné pro poddůstojníka flotily, což znamenalo, že dokázal rozpoznat důležitý vědecký nebo technický jev, pokud nějaký viděl.

A to byl tento případ. Nechápal souvislosti, ale věděl, že pár lidí na palubě CRESTU II nadšením vyletí z kůže, pokud si budou moci prozkoumat tento jícen a červené blesky.

To znamenalo, že za každou cenu musí zůstat naživu. Jícen jim třeba umožní uniknout z tohoto světa a posádka CRESTU II se o něm musí dovědět. Jde o život dvou tisíc mužů a žen a je docela jedno, co mají mezi sebou ti tři, z nichž dva jsou pod hypnotickým vlivem.

Conrad Nosinsky triumfoval.

Energetické jádro vyzářilo červený blesk a měřicí přístroje potvrdily jeho teorii do nejmenší podrobnosti.

A nejen to. Úspěch experimentu současně znamenal, že někde ve slupce povrchu musí být cesta, kterou se energie dostává do dalších vrstev duté planety.

O jaký otvor jde, to se ještě muselo prozkoumat. Energie s vícedimenzionální strukturou konečně projde i pevnou hmotou, ale podle Nosinského teorie bylo jistě postaráno o to, aby energie dosáhla cíle beze ztrát.

To znamenalo, že někde musí být otvor.

Perry Rhodan, který byl přesvědčen o pravdivosti Nosinského teorie, vyslal další komanda s rozkazem pátrat po místu, na kterém se červené blesky dotýkají povrchu.

Mezitím se vrátila skupina, vyslaná po stopách Russova výsadku. Na místě, kde poprvé přistál jejich modul, nebyla posádka nalezena. Bylo tedy třeba začít pátrat v horách. Perry Rhodan obdržel několik snímků krajiny a pochopil, jak obtížné bude hledání v této změti skal, kaňonů, prachu a písku, přestože i ty nejmenší lodi byly vybaveny nejmodernějšími přístroji.

V každém případě byl rozhodnut pátrat tak dlouho, dokud nebude znát osud tří mužů z výsadku.

Při sestupu měl Fed Russo čas srovnat si myšlenky.

Hlas ho obelhal. To znamenalo, že tu nebyly dvě rozdílné moci, jedna, která ovlivňovala Sturryho a Joshe a druhá, která mu pomáhala v útěku. Byla tu jen jedna. Fed byl přesvědčený, že se nejedná o bytost, ale o přístroj. Jeho vliv měl všechny znaky mechanohypnózy.

Protivníkův cíl byl jasný. Fed zaslechl hlas poprvé cestou na plošinu, ze které mohl odhalit onen kráter. Tento objev ve svém konečném důsledku znamenal, že CREST II by mohla opustit centrální dutinu. To protivník nechtěl. Chtěl loď zničit tady, a tak Feda vlákal do pastí a jeho dva společníky zbavil rozumu. CREST II se v žádném případě nesměla dovědět o propasti.

Až doposud byla věc jasná, nezodpovězeny zůstaly některé detaily. Proč například protivník jednoduše nezhypnotizoval všechny tři? Fed se v parapsychologii moc nevyznal, protože s ní nepřišel nikdy do styku, ale věděl, že existují osoby, imunní proti mechanohypnotickému vlivu.

Dále: proč Sturry a Josh nevyužili první příležitost k tomu, aby jej

zabili? Ostatně těch příležitostí měli mnoho.

Patrně to souviselo s tím, co hledali pod kupolí. Zní to sice divně, ale vypadalo to, jako by to, co hledali, museli nejdřív najít, aby měli sílu k zabíjení. Zákaz zabíjení je ve zdravém lidském mozku zakořeněn tak pevně, že je potřeba výjimečně silného vlivu, aby byl překonán.

Souvislosti Fed nechápal, ale bylo mu jasné, že zatím je v bezpečí.

Pomalů slézal šachtou, kterou před chvílí stoupal s takovou rychlostí. Na plošině na něj čekal Sturry a nařídil mu, aby vstoupil do antigravitačního výtahu.

Fed se zarazil. Pro neviditelného protivníka nebylo nic snazšího než vypnout silové pole a nechat jej, aby se zřítil do hlubiny.

„Dělej!“ naléhal Sturry a Josh se postavil na druhou stranu vedle pukliny.

„Nech mě přemýšlet, pitomče!“ odsekl Fed.

Už jednou tu šachtu použil. Proč jej protivník nenechal zřítit hned poprvé? Pomalu přistoupil k šachtě a vstoupil do otvoru. Gravitační pole jej uchopilo a měkce snášelo dolů.

Pak jej Sturry a Josh doprovázeli ke kupoli. Ani tentokrát je ochranný štít nezadržel a dveře se okamžitě otevřely. Vnitřek kupole byl prosvětlený a tichý jako když jej opustili.

„Budeš stát tady!“ nařídil Josh a ukázal Fedovi na místo mezi dvěma agregáty.

Fed poslechl, protože neměl jinou možnost. Zamyšleně sledoval, jak oba muži pokračují v hledání.

A najednou dostal nápad. Pokud chce něco podniknout, musí nejdřív vědět, jestli ten cizí hlas dovede číst jeho myšlenky. Dorozumívání se uskutečnilo formou telepatie, ale normální forma telepatického rozhovoru se podobá akustickému hovoru do té míry, že partner je schopen přijmout jen ty výroky, který ten druhý buď zároveň řekne nahlas nebo na ně dostatečně silně myslí. Jinými slovy: průměrný telepat nemůže číst myšlenky, které mu ten druhý chce zatajit. Je to něco podobného, jako když při akustickém rozhovoru jeden mluví příliš tiše.

Fed měl jeden důkaz, že tajemný hlas nedokáže číst jeho myšlenky. Například tvrdil, že se útěk nemůže podařit, přestože Fed už tehdy myslel na to, jak vylákat Joshe a Sturryho k ochrannému štítu, aby se před nimi rozestoupil a on mohl projít.

Fed věděl, že to není stoprocentní důkaz, ale přesto se rozhodl stavět svůj další postup na předpokladu, že protivníkovi jsou jeho myšlenky skryty.

Po pravdě řečeno ani jinou možnost neměl. Kdyby tajemná moc věděla, co on zamýšlí, byl by ztracen.

Josh a Sturry se při hledání soustředili na jedno místo, které vypadalo jako lavice a na něm bylo pohromadě více malých přístrojů o velikosti stolní kalkulačky. Josh sledoval kabel, vedoucí vzadu za přístroji.

„Tady to je!“ vykřikl najednou. „To je zesilovač!“

Sturry se otočil na Feda. „Pojď sem!“ poručil mu. „Pomalů a opatrně.“

Fed poslechl. Sturry jej nechal přijít na dva metry od sebe, a pak jej vyzval, aby se nehýbal z místa.

Josh zalezl pod lavici, na které přístroje stály, a Fed dost dobře neviděl, co tam dělá. Někdy se zarazil uprostřed pohybu a vypadal, jako by poslouchal nějaké pokyny. Fed se domníval, že to tak musí být, protože Josh by jistě nedokázal sám zacházet s úplně neznámými přístroji. Dělal to na příkaz toho hlasu a to, že práce šla tak pomalu, znamenalo, že tajemná moc měla potíže s vysvětlováním obsluhy přístrojů.

Josh konečně dokončil svou práci a vylezl. Nařídil Fedovi, aby o krok ustoupil a on sám se Sturrym se postavili tak, že lavici s přístroji měli za zády. Josh pravou rukou hmatl za sebe a Fed viděl, jak se jeho prst zastavil nad tlačítkem.

„Ted' pozor!“ řekl Josh chraptivě.

A v tom okamžiku Fed pochopil, o co jde. Tajemný hlas je příměří najít zesilovač, který by umocnil účinek hypnózy, až doposud příliš slabé na zabití.

5.

Domněnka Perry Rhodana se ukázala jako správná. Netrvalo ani hodinu a otvor byl objeven. Nacházel se uprostřed hor, jeho průměr činil padesát kilometrů a hloubka byla více než tisíc kilometrů.

Nadšení nad nálezem nemělo dlouhého trvání. Další měření ukázala, že jáma je v hloubce asi sto kilometrů hermeticky uzavřena neviditelným ochranným štítem. Pokud by CREST II chtěla proniknout první slupkou povrchu, narazila by na něj. Bylo otázkou, jestli by jej palubní přístroje dokázaly včas identifikovat.

Loď odstartovala a z místa přistání v poušti se pomalu pohybovala směrem k horám. Z výšky deseti kilometrů zkoumala náhorní plošinu, za kterou začínala padesát kilometrů široká jáma.

O chvíli později byl učiněn další objev. Těsně pod okrajem kráteru se nalézal kruhový otvor o průměru dvou set metrů. Prostor za ním sahál do hloubky tří set metrů. Perry Rhodan považoval za nutné jej prozkoumat a vyslal průzkumnou loď.

CREST II se nyní vznášela přímo nad jámou a v laboratořích se pracovalo na pokusech odhalit a porušit strukturu ochranného štítu, aby loď mohla prolétnout.

Fed padl na zem.

O zlomek vteřiny později Josh a Sturry zmáčkli spouště svých zbraní a Fed se odkulil do uličky mezi přístroji. Na okamžik zmizel těm dvěma z očí a záleželo na tom, jak budou jeho pronásledovatelé rychlí.

Fedův útěk ty dva vyvedl z míry a i tak krátký okamžik stačil, aby se Fed stáhl dál do uličky, kde bylo dost úkrytů. Jenže Fed se nechtěl jen schovávat, musel dosáhnout rozvodné desky a teprve pokud se mu to podaří, měl naději.

Slyšel za sebou kroky obou mužů, ale zatím nepadlo jediné slovo.

Fed uhnul do uličky. Na obou stranách se tyčily kovové sloupky neznámých strojů a za nimi bylo vidět Sturryho plavé vlasy.

Chodbičkou, kterou Fed před okamžikem běžel, prolétl laserový paprsek ze Sturryho zbraně.

Fed neměl čas na přemýšlení. Když zaslechl kroky, skryl se a v příštím okamžiku už viděl Joshe i jeho zbraň. Josh přeběhl kolem a Feda neviděl. Fed se otočil. K rozvodné desce mu scházely čtyři metry.

Ted' musel dávat dobrý pozor. Tajemný duch nemohl znát jeho plány, ale jistě jej viděl. Bezpochyby dával pokyny Joshovi a Sturymu, jenže jejich pohyb bránil stejný problém jako před chvílí, kdy hledali zesilovač. Tajemný duch znal ty přístroje, ale jak mohl Joshovi pomoci, když mu hlas sdělil, že pronásledovaný muž se skrývá za agregátem A nebo přístrojem B. Bylo potřeba mnohem podrobnějšího popisu, aby ti dva pochopili, o jaké místo jde a každý popis stál spoustu času.

Naproti tomu byla rozvodná deska jednoduchá a její určení jednoznačné a pokud Josh a Sturry dostanou pokyn jít k ní, budou okamžitě vědět, kam zamířit.

Fed se pustil úzkou uličkou, která vedla dva metry od jeho cíle. Josh a Sturry byli zatím dost daleko, ale blížili se a stále stříleli. Bylo jisté, že vůbec nemíří a možná ani nevědí, co má být jejich terčem.

Fed nešel přímo k rozvodné desce, aby tajemnému hlasu neprozradil svoje úmysly, a nakonec se k ní blížil z opačné strany. Lavice se zesilovačem teď byla napravo od něj, ve vzdálenosti asi deseti metrů a Fed dobře viděl uspořádání okolních přístrojů.

Nadechl se a skočil. V rozčilení si skok špatně vyměřil a uhodil se o páku stykače, která byla vyrobená z kovoplastu. Josh a Sturry okamžitě zpozorněli, otočili se a jejich střely zamířily kus nad Fedovu hlavu.

Fed se natáhl po pákách, které měl na dosah. Cítil odpor ochranného štítu, ale úder jeho ruky byl tak silný, že se přenesl na páku a dvě sklaply. Zbývaly ještě dvě.

Působením ochranného pole byly jeho prsty úplně bez citu, ale zkoušel to znovu a znovu, až i ty dvě páky sklaply dolů.

Najednou byla tma.

Lampy nahoře v kupoli zhasly. Fed se dal na ústup. Josh a Sturry věděli, kde je a rozvodnou desku dokázali najít i potmě. Nesměl zůstat

na místě.

U podstavce nějakého ohromného stroje si dopřál chvíli oddechu.

„A co teď?" zeptal se ho hlas. „Myslíš, že dokážeš uniknout?"

„Samozřejmě," odpověděl v duchu Fed. „V každém případě se mi to už jednou podařilo."

„To bylo něco jiného," řekl hlas. „I když jsi neskončil v propasti, za tebou byli tvoji dva přátelé. Jim jsi nemohl utéci."

„Ale tentokrát uteču," trval na svém Fed a hned ho něco napadlo. Protože ten duch nedokázal číst jeho myšlenky, chtěl mu poskytnout několik informací o svých plánech. Pochopitelně falešných informací.

„Počkej, až jeden z těch bláznů přijde blíž," vykládal. „Můžeš mu říct, kde jsem, ale než to pochopí, budu dávno za ním a... Ale to ti vykládat nebudu."

„Ať zamýšlíš cokoliv, nepovede se to."

Fed zaslechl šramot v bezprostřední blízkosti. Neodpověděl, protože Josh nebo Sturry se plížil podél rozvodné desky. Hlas mu patrně sdělil, že oběť už čeká.

Fed se nehlučně proplazil kolem podstavce, aby dostal stroj mezi sebe a pronásledovatele. Musel dávat pozor, aby ve tmě neztratil orientaci, protože pak by byl ztracený.

Pomalou couval a šramot se pohyboval za ním.

Pak jej zasáhl výstřel a ramenem mu projela palčivá bolest.

„Dostal jsem ho!" zařval Sturry.

Fed, kterého náraz střely srazil k zemi, se zase zvedl. Cítil spáleninu, jak střela sežehla jeho ochranný oděv. Levou rukou nemohl pohnout a nesnesitelná bolest se přenášela do celé levé poloviny těla.

Sturry si byl tak jistý vítězstvím, že se ani nepřesvědčil, jestli opravdu zasáhl a šel k Joshovi. Fed tak získal několik okamžiků na to, aby se mohl vzpamatovat.

Když Josh a Sturry obdrželi od tajemného hlasu informaci, že nebezpečí ještě nepominulo, bylo pozdě. Fed už cítil mezi svými prsty kabel. Probíhal mimo přístroje a nebyl izolován ochranným štítem. Fed jej popadl oběma rukama a zatáhl. Před očima se mu roztočil celý kaleidoskop jisker a barevných kol. Ještě jednou zatáhl a vykřikl.

Kabel povolil. Fed upadl na záda a bolest v prostřeleném rameni ho na okamžik zbavila vědomí.

Když přišel k sobě, v kupoli se už zase svítilo a Josh a Sturry stáli nad ním a mířili na něj.

Fed vstal. Stálo jej to nadlidskou námahu, ale na nohy mu pomohl pocit vítězství. V ruce držel kabel a viděl, že je přetržený.

Josh zvedl hlavě: „Ted’ je s tebou konec!“

„Nemůžeš mě zabít,“ řekl klidně Fed, „zesilovač je vyřazený z provozu.“

Zatímco ještě mluvil, švihl kabelem, který vyrazil Joshovi zbraň z ruky. Fed po ní skočil, přitáhl ji k sobě a pomalu se zvedal. O Joshe se vůbec nestaral, zato přitlačil hlavě na Sturryho hrud’.

Na chvíli to vypadalo, že vliv hypnózy je dost velký i bez zesilovače, ale pak Sturry pustil svou zbraň.

Fed se otočil a cítil, jak se jej zmocňuje slabost. Rychle namířil na řadu přístrojů a zkusil na ně vystřelit. Střely byly odkloněny ochranným polem a náraz přístroje jen o kousek posunul. Fed se otočil k rozvodné desce. Někde tam přece musel být vypínač projektoru ochranných polí. Nejspíš se nalézal na zcela nenápadném místě, jinak by celý systém ochrany neměl smysl. Největší problém byl v tom, že musel vypínač najít dřív, než padne do bezvědomí.

Střela po střele narážela bez nejmenšího účinku do ochranného štítu rozvodné desky. Fed už ztratil hmat. Kontakt s ochranným štítem ochromil jeho nervový systém. Došlo to tak daleko, že necítil ani bolest v prostřeleném rameni. V hloubi duše věděl, že to nemůže dlouho vydržet. Narážel rukama na páky, skryté pod ochranným štítem, a pracoval jen se silami, které člověk dokáže vyburcovat jedine v ohrožení života.

Pomalou ztratil i schopnost myslet. Potácel se ze strany na stranu a stěží udržel zbraň. Zmáčkł spoušť a pohlédl na propálený otvor.

Příliš pomalu se mu do mozku dostávalo vědomí, že zasáhl. Ochranné štíty přístrojů už neexistovaly.

Trhanými pohyby se otočil a došel k lavici. Zmáčkł spoušť a po všech přístrojích i po lavici samé zbyl jen proužek dýmu.

Koutkem oka zahlédl Joshe, který na něj zíral, jako by jej viděl poprvé v životě.

Pak opět ztratil vědomí.

Metoda, s jejíž pomocí Perry Rhodan zneškodnil synchrotronní pole energetického jádra, měla být použita ještě jednou, a to k odstranění ochranného pole v hloubce spojovacího kanálu. Jako poprvé vyvstal stejný problém. Ochranné pole bylo 5D povahy. Veškerá energie, kterou dokázaly vyzářit přístroje CRESTU II, byla pořád ještě o jednu dimenzi nižší.

Výpočty nicméně ukázaly, že by pátý komponent mohla nahradit dostatečně velká kinetická energie lodi. Halut'an Icho Tolot měl pro tento případ přirovnání. Pokus CRESTU II prorazit ochranné pole přirovnal ke snahám dítěte, které chce otevřít zásuvku zamčenou na tři zámky. Dva odemkne a na třetí jeho chytrost nestačí, takže napne svaly a trhne zásuvkou tak, že třetí západku prostě vyrazí.

Průlom ochranným polem bude jistě spojen s obrovským nárazem. Všechno, co není přišroubované, přitlučené nebo přinýtované, bude upevněno a mužstvo dostane rozkaz zdržovat se v okamžiku průniku pokud možno v horizontální poloze na měkké podložce. Pilotní manévr jako takový bude zcela jednoduchý a postačí k němu jediný muž.

Tím měl být Icho Tolot. Halut'an se ochotně dal k dispozici. Ostatně byl jediný, kdo měl díky své tělesné struktuře naději, že očekávaný náraz přežije bez poškození organismu.

Pátrací oddíly našly v jednom údolí ohořelý vrak přistávacího modulu. Nebylo pochyb, že Fed Russo a jeho dva muži zahynuli.

CRESTII se připravovala ke startu. Čekalo se na jediné: na návrat plavidla, které mělo prozkoumat bezprostřední okolí spojovacího kanálu, především tři sta metrů hlubokou skalní kotlinu.

Muži z pátracího komanda nemuseli udělat nic jiného než vejít do kupole a sebrat tři bezvládná těla. Velitel komanda zjistil, že přístroje uvnitř kupolovité stavby jsou chráněné ochranným polem a pokusil se pohnout jednou pákou na rozvodné desce. Po doteku dostal takovou

ránu, že se dalších pokusů vzdal.

Spojil se s CRESTEM II a obdržel rozkaz k co nejrychlejšímu návratu.

První se probral z bezvědomí Fed Russo. Motory CRESTU II už pracovaly a loď byla připravená vrhnout se do hlubiny. Fed podal krátké hlášení, ve kterém zdůraznil, že Josh Bonin a Sturry Finch jednali pod vlivem mechanohypnózy. Byl ujištěn, že oběma nehrozí žádný trest.

Snímky, které Fed pořídil, byly okamžitě vyvolány a prozkoumány. S jejich pomocí bylo možné určit současnou pozici lodi, ale výsledek byl zklamáním. CREST II byla vzdálena od Poweru mnoho tisíc světelných let, ale tranziční skok proběhl rovnoběžně s okraji obou galaxií. K žádné se loď nepřiblížila a cesta domů byla stejně daleká jako předtím.

Zároveň byl odhalen jistý rozpor mezi zkušenostmi Feda Russa a velitele pátracího komanda. Fed tvrdil, že vypnul individuální ochranné štíty u přístrojů a velitel říkal, že se nemohl ani přiblížit ke kterémukoliv agregátu, aby nedostal ránu. Individuální ochranná pole tedy musela být poté, co Fed Russo zvítězil nad hypnotickým vlivem, opět zapojena. Nikdo nemohl odhadnout počet a účel přístrojů a servomechanismů v kupolovité budově. Bylo docela dobře možné, že přístroje jsou automaticky korigovány a hlavní stykač na rozvodné desce byl po určité době zapojen. Zároveň byly patrně posíleny ochranné štíty, aby se jich nemohly dotýkat nepovolané ruce.

Jediná otázka zůstala otevřená: proč nebylo obnoveno ochranné pole kolem kupole? Zničil snad Fed Russo natolik nenapravitelně jeho projektor? Nebo to byla jen další fáze hry neviditelného protivníka?

To nikdo nevěděl a pravděpodobně se to nikdy nedozví.

Na řešení čekaly důležitější problémy.

CREST II se volným pádem vrhla do hlubiny a stále stoupající rychlostí se blížila k ochrannému štítu.

Byl to silný náraz. Nadbytkem kinetické energie loď zničila pátý nekompenzovaný komponent ochranného pole.

Na palubě nebyly zaznamenány žádné podstatné škody, jen pár

lehkých zranění a poškození několika přístrojů. Průlom dopadl lépe, než se očekávalo.

Na můstek se jako první dostavil Perry Rhodan. Zatímco Icho Tolot se zaměstnával přístroji, korigujícími let, Perry hleděl na obrazovku.

Sledoval očima obrovské hory, které se zvedaly z roviny, zalité zeleným světlem. Kamenné kvádry nepředstavitelných rozměrů se tyčily do výše stovek kilometrů. Při pohledu na ně se zdálo zcela pravděpodobné, že podpírají obě vnitřní skořápky duté planety proti účinku gravitace.

Loď se teď vznášela nad zelenou rovinou, porostlou stromy a keři. Perry se posadil hned vedle Halut'ana a manévr proběhl bez problémů. CREST II přistála uprostřed porostu, na mýtině o průměru deseti kilometrů.

Perry zapnul interkom a nařídil stav pohotovosti. Nikdo nemohl vědět, co je na tomto světě čeká.

CREST II učinila další krok ke svobodě.

Na palubě CRESTU II bylo jen několik zdravotních sester. Jedna byla přidělena Fedu Russovi.

Když přistoupila k jeho lůžku, byl Fed ještě slabý a právě se vzpamatoval ze šoku, způsobeného průlomem ochranného pole.

„Venku jsou dva muži, kteří by s vámi rádi mluvili," hlásila sestra.

Fed se nadzvedl na lokti. „Dva?"

„Ano. A chtěla jsem vás poprosit, abyste je nesoudil moc přísně. Oni už vědí všechno a stačí málo, aby je to úplně vyvedlo z rovnováhy."

Fed viděl, jak se dveře pootevřely a zavolal:

„Jestli mi už nejdete po krku, můžete dál!"

Příčka se odsunula stranou. První vešel Sturry a mačkal v ruce čepici od uniformy. Josh se díval do stropu, jako by tam viděl něco strašně zajímavého.

Sestra zmizela.

„Tak," začal Fed Russo, „ted' vám něco řeknu..."

Kurt Mahr HRŮZY DUTÉ PLANETY

Edice Perry Rhodan, sv. 206

Z německého originálu Die Schrecken der Hohlwelt, vydaného nakladatelstvím Verlag Arthur Moewig GmbH v Rastattu roku 1969,
přeložila Anna Štorkánová.

Vydal jako svou dvoutisící čtyřicátou šestou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1999.

Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík. Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves.

Vydání první. Tematická skupina 13/34.

Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném
podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku
a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s.,
administrace vývozu tisku, Hvožd'anská 5-7, 148 31 Praha 4.

Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint-KAPA

a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134, 831 04 Bratislava. Tel./fax: 004217/4445 3334.

Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent. Doporučená cena 21,81 + 1,09 DPH = 22,90 Kč